

เอกสารและภาระวิจัยที่เกี่ยวกับการศึกษาคนชาว

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

๑. เกี่ยวกับบทบาท

ความคิดเห็นของนักภาษาไทย ถือว่าเป็นราก柢ในการร่วมคิด ๆ ของคนเมืองก้าวหน้าโดยภายนอก (Manifestation of Culture) ซึ่งเป็นเมืองแกนกลางอันเป็นกำลังใหญ่ ตัวจักรพัฒนาอย่างและยังถือว่าภายนอกเป็นผลสืบเนื่องมาจากการปฏิริยาของพฤติกรรมปักภิก (Covert Behavior) และพฤติกรรมเปิดเผย (Overt Behavior) ของคนหนึ่งซึ่งแบ่งออกเป็นเพื่อการอยู่ร่วมกันของคนในชุมชนล้วนๆ และผู้ให้แนวความคิดในเรื่องฐานะ (Status) และบทบาท (Role) ว่า ฐานะค่าแห่ง ไม่ใช่ตัวตนแต่เป็นแสวงหาของสิทธิหน้าที่ของคนหนึ่ง ภาระฐานะนั้นคงปฎิเสธ สำหรับบทบาทของการประพฤติปฏิบัติตามสิทธิหน้าที่ก็กล่าว และยังถือว่า ฐานะค่าแห่งและบทบาท เป็นแบบฉบับที่เป็นเครื่องหล่อหลอมพฤติกรรมของคน เพื่อจะให้พฤติกรรมดังกล่าวของคนที่เกี่ยวข้องกัน ดำเนินไปตามคติคล่องที่เข้าใจ และประสบสถานสือคล่องชี้กันและกัน (พิทยา สุวรรณะชัย, ๒๕๐๗ : ๙๖๔ - ๙๖๓)

สำหรับความคิดเห็นของนักภาษาไทย นักศึกษาล้วนๆ นี้แนวความคิดเชื่อกล่อง คิดลงกันว่า ฐานะค่าแห่งและบทบาทนั้น เป็นลั่นที่มีอยู่แล้วก่อนที่มุกคลจะเข้าไปส่วนค่าแห่ง หรือฐานะนั้น ๆ มุกคลที่อยู่ในฐานะค่าแห่ง ไม่สามารถทำหน้าที่อะไรในฐานะค่าแห่งนั้น ไม่พบทางไปทางแบบฉบับ และคน ๆ หนึ่งจะคิดมีฐานะค่าแห่งที่ตัวจะคิด เช่นค่ารัง เป็นต้น ๆ ส่วนจะมานอนอยู่ในบ้านแล้วเดือน ๆ นั้น หรือชนิดของล้วนๆ ที่เข้าเป็นสมาชิกอยู่ ในล้วนๆ กันและกัน เมื่อองค์ฐานะค่าแห่งและบทบาทของ แต่ละคนจะขึ้นแยกต่างกัน (พิทยา สุวรรณะชัย, ๒๕๐๗ : ๙๖๖ - ๙๖๘)

ภูมิไชย สารี (๒๕๐๗ : ๙) ให้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ไว้เกี่ยวกับ การวิจัยบทบาทของที่เกี่ยวข้องกับการจัดหัวค่าว่า บทบาทและหน้าที่ เป็นลั่นที่มุกคลบุกรังค่าแห่ง

โดยคำแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นหัวเรื่องกันโดยทั่วไปถูกนิยมลงความเห็นว่า เขาจะต้องทำสิ่งที่ชี้แจงเรื่องการ
บทบาทหน้าที่ที่กำหนดไว้ควบคู่กับคำแห่งหนึ่งที่บุคคลนั้นได้รับ นอกจากนี้บทบาทหน้าที่ยังหมาย
รวมถึงหน้าที่หรือเงื่อนไขที่จะต้องกระทำ และบรรดาลักษณะทางๆ ที่ไม่สามารถอภิปรายคำแห่ง
สิทธินั้นที่ประจำคำแห่งแต่ละคำแห่งเกี่ยวกับลักษณะหน้าที่ของคำแห่งอื่น ที่เกี่ยวข้อง
กันภายในระบบสังคมเดียวกัน

จะนับพ่อจะสรุปให้ทราบหน้านี้ ก็คือราคายังต้องการทางฯ ที่บุคคลต้องกระทำการ
ฐานะของคนในสังคม โดยมีวัฒนธรรมของสังคมหรือชุมชน เป็นค่าวัดหน้าที่ ซึ่งบุคคลแต่ละคน
นั้นอาจมีหลายบทบาทได้ในเวลาเดียวกัน และบทบาทเหล่านั้นจะแสดงออกมาในลักษณะของ
ความต้องการอย่างเพียงใดขึ้น

๔. เกี่ยวกับความต้องการ

ความต้องการ คือ การที่มนุษย์ขาดอะไรไปแล้วอย่างทึ่งท่าให้ร่างกายไม่อยู่ใน
สมดุลย์ (Teewan, 1967: 9) ดังนั้นนักจิตวิทยาจึงได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออก
เป็น ๒ อย่าง คือ ความต้องการทางสังคม กับ ความต้องการส่วนบุคคล (านันท์ อาภาภิรัตน์,
๒๕๖๕ : ๙) ส่วนรับความต้องการส่วนบุคคลนั้นยังแบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ ความ
ต้องการค่านิยม คันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทั้งแท้ เกิดจากภายใน ซึ่งต้องการปัจจัยสี่ กับ
ความต้องการที่จะสร้างบุคลิกภาพ เป็นความต้องการภายในรูหั้งอารมณ์ จิตใจ
ผลสัมฤทธิ์และความต้องการให้คนอื่นรักตน (สุภา จันทร์เอม และ สุรารักษ์ จันทร์เอม,
มปป. : ๒๖)

กิลฟอร์ด (Guilford, 1959: 7) ได้อธิบายว่า ความต้องการ (Need) เป็นความปราณاةของคนที่มีชีวิตร่องมนุษย์ เช่น ความต้องการการยกย่องเยื่อ
ความต้องความสะอาดสวยงามและอื่นๆ ส่วน ละม้ายมาศ ศรีทัต (๒๕๖๒ : ๒ - ๓)
ได้ให้ศัพน์ที่ไปว่า เมื่อความต้องการทางจิตใจของบุคคลไม่ได้รับการตอบสนอง บุคคลก็
จะมีพฤติกรรมทางๆ กันออกไป เช่น ปฏิเสธขาดด้วย (Withdrawal)•

มีนุกริยาเพ้อฝัน (Fantasy) มีนุกริยาการวิ่ง (Aggressive)

เมอร์เรย์ (Murray) ได้ศึกษาคนคว้าเรื่องความต้องการของมนุษย์ และได้แบ่งลักษณะความต้องการของมนุษย์ไว้ ๒ ประเภทใหญ่ๆ คือ

๑. ความต้องการชั้นปฐมภูมิ หรือความต้องการทางกาย (Primary or Viscerogenic Needs) เป็นความต้องการทางร่างกายโดยตรง ได้แก่ความต้องการอาหาร อากาศ การพักผ่อน เพศ ขับถ่าย ฯลฯ

๒. ความต้องการชั้นที่ดียูมิ หรือความต้องการทางจิต (Secondary or Psychogenic Needs) เป็นความต้องการที่เกิดขึ้นเมื่อร่างกายไม่ได้รับความพึงพอใจ หรือขวนการของอินทรีย์ในสมคุลย์กัน ซึ่งลักษณะความต้องการทางจิตนี้ เมอร์เรย์ ได้แยกออกเป็นส่วนย่อยดังนี้

- ความต้องการ เกี่ยวกับสิ่งที่ไม่มีชีวิต เช่น ต้องการเกี่ยวกับการสะสม ความเป็นระเบียบ การประดิษฐ์สิ่งต่างๆ
- ความต้องการแสดงถึงความทะเยอทะยาน ปราดหนาจะมีอำนาจหรือความสำเร็จ การมีชื่อเสียง อยากเด่น อยากให้คนยกย่อง
- ความต้องการมีทธิพลเหนือคนอื่น การเลียนแบบเทือให้ทัดเพิ่มภัยคนอื่น การทดสอบเพื่อสร้างภาพ
- ความต้องการที่จะการร่วมบุคคลอื่นๆ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หลีกเลี่ยง การถูกทำให้เกิดนิสัยเกี่ยวน้ำที่จะมีนาถิงคน
- ความต้องการ เป็นมิตรกับผู้อื่น ได้แก่ การยุติธรรม การลังสรรค การให้ความช่วยเหลือผู้อื่นและการขอความช่วยเหลือจากคนอื่นๆ
- ความต้องการที่จะเกี่ยวข้องทางด้านสังคม อันได้แก่ การพักผ่อนหย่อนใจ การสำรวจ การแสวงหาความรู้ อย่างรู้อย่างเห็นและต้องการให้ความรู้แกคนอื่นๆ (Hilgard, 1962 : 125-126)

การสำรวจความสนใจหรือความต้องการใดๆของประชาชนนั้น วิญญาณ สาคร (๒๕๑๖ : ๒๔๖) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า เพื่อที่จะให้โรงเรียนให้ความสำคัญในการที่จะช่วยเหลือประชาชน ควรให้ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของโรงเรียนเป็นผู้ดำเนินงาน ซึ่งอาจจะจัดเป็นกิจกรรมดังที่อยู่ในนี้นี่ เพื่อสำรวจความคิดเห็นของประชาชนได้ เช่น วิธีการสัมภาษณ์ สังเกตสืบถานหรือแบบสำรวจไปให้ประชาชนบางกลุ่มตอบ จัดตั้งคณะกรรมการโรงเรียนขึ้น โดยมีคัวแทนของประชาชนเป็นกรรมการ และจัดอภิปรายเรื่องต่างๆที่ประชาชนสนใจ เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้าร่วมฟัง

๓. เกี่ยวกับการบริหาร

คำว่า " การบริหาร " มีผู้ให้ความหมายไว้ต่างๆกัน ดังเช่น สมพงษ์ เกษมลิน (๒๕๑๗ : ๗๗ - ๘๘) ให้กล่าวว่า "การบริหารคือการใช้ศักดิ์และศิลป์นำเอาทรัพยากรการบริหาร (Administrative resource) อันໄດ้แก่ คน เงิน วัสดุ และการจัดการ มาประยุกต์กับกระบวนการของการบริหาร (Process of Administration)" ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ " แต่ความที่หนึ่งของ คุณ กฤษณะ ธรรมประภา (สมพงษ์ เกษมลิน, ๒๕๑๗ : ๗๗) ให้อธิบายว่า " การบริหาร หมายถึง การทำงานของคณะบุคคล (group) ตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปที่รวมกันปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน ฉะนั้นการบริหารนี้จึงใช้กำกับและดูแลให้เห็นถึงลักษณะการบริหารงานแต่ละประเภทได้เสมอ แล้วแต่กรณีไป แต่ถ้าเป็นการทำงานโดยบุคคลคนเดียว เรา ก็เรียกว่า เป็นการทำงานเดี่ยวเท่านั้น " ซึ่งความหมายดังกล่าวนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิญญาณ สาคร ที่ได้ให้ความหมายของ การบริหาร ไว้ว่า " การบริหารหมายถึง กิจกรรมทางๆที่บุคคลตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปร่วมมือกันมาทำกิจกรรมหรือกิจการอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหดหายอย่างเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหดหายอย่างร่วมกัน (วิญญาณ สาคร, ๒๕๑๖ : ๖)

พนศ หันนาคินทร์ (๒๕๑๗ : ๓) มีความเห็นว่า ในทางทฤษฎีมีผู้ให้ความหมายเกี่ยวกับการบริหาร ไว้มากน้อย บางท่านถือว่า การบริหาร เป็นขบวนการทางสังคม

(Social Process) ที่ผู้บริหารจะต้องดำเนินงานในสอดคล้องกับความต้องการของสมาชิกในสังคม แม้บางท่านถือว่าบริหารงานเป็นวิธีแก้ปัญหา (Problem Solving) อย่างเดียว สำหรับความคิดเห็นต่างๆ พนศ. หันนากินทร์ เห็นว่า "การบริหารนั้นมายั่งยืน การที่ผู้บริหารใช้อ่านจากที่มืออยู่ จัดการดำเนินงานของสถาบันนั้นให้ดำเนินไปสู่ความหมายท่องการ"

จากความหมายของ การบริหาร ที่ได้นำเสนอไว้ จะเห็นได้ว่า การบริหารนี้ ลักษณะ เกิดเป็นสากลอยู่หลายประการ คือ

- การบริหารอาศัยปัจจัยบุคคล เป็นองค์ประกอบหลักอย่างสุด
- การบริหารจะต้องใช้รัฐพยากรณ์การบริหาร เป็นองค์ประกอบหนึ่งฐาน
- การบริหารมีลักษณะการดำเนินการ เป็นกระบวนการ
- การบริหาร เป็นการดำเนินการรวมกันของ กลุ่มบุคคล ประจำต้องอาศัย ความร่วมมือของ กลุ่ม (Group Cooperation) เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ ของ กลุ่ม (Group Effort) ในอันที่จะให้เกิดภาระบรรลุวัตถุประสงค์
- การบริหารมีลักษณะ เป็นการรวมมือกันดำเนินการอย่างมีเหตุผล (Rational)

ตามทัศนะของ ဂูดิก (Gulick) และ เออวิค (Urwick) ได้สรุปกระบวนการ การบริหาร ไว้ใน "Paper on the Science of Administration" ในปี ค.ศ. ๑๙๓๔ ว่า กระบวนการบริหารขึ้นประกอบด้วยขั้นตอน ๕ ประการ นั้นคือ เรียงกัน ๕ ว่า "POSDCORB Model" ซึ่งหมายถึง การวางแผน (Planning) การจัดองค์กรหรือ หมายงาน (Organizing) การจัดทำบุคคลและเจ้าหน้าที่ (Staffing) การอำนวย การควบคุมหรือดูแล (Directing) การรวมมือประสานงาน (Coordinating) การรายงานผลการปฏิบัติงาน (Reporting) การจัดทำงบประมาณและการเงิน (Budgeting)

๔. การบริหารการศึกษา

การบริหารการศึกษา (Educational Administration) หมายถึงกิจกรรมทั้งๆที่บุคคลรวมมือกันดำเนินการ เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชน หรือสماชิกของสังคมในทุกๆ ด้าน เช่น ความสามารถ ทักษะ พฤติกรรม ค่านิยมหรือคุณธรรมทั้งในด้านสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ เพื่อให้บุคคลดังกล่าวเป็นสมาชิกที่มีประสิทธิภาพของสังคม โดยกระบวนการทั้งๆที่เป็นระเบียบแบบแผนและไม่เป็นระเบียบแบบแผน ทั้งในโรงเรียนและนอกโรงเรียน (กัญญา สา�าร, ๒๕๙๘ : ๑๒)

ในแห่งหนึ่งของการบริหารแบบท่างๆนั้น อธ. รักษาสัตย์ ได้สรุปไว้ในรายงานการประชุมทางวิชาการ ครั้งที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๙ - ๑๕ สิงหาคม ๒๕๑๐ ของกรมสามัญศึกษา ว่า การบริหารแบบท่างๆนั้นแบ่งได้ ๓ ประเภทใหญ่ๆ คือ

๑. การบริหารแบบรวมอำนาจ (Concentration) เป็นการบริหารที่รวมกิจการหรือบริการทุกอย่างไว้กับส่วนกลาง มีหน้าที่ในการดำเนินกิจกรรมที่กว้างขวางมากและมีกิจกรรมที่จัดทำมากราย ส่วนอำนาจในการตัดสินใจหรือการวินิจฉัยซึ่งข้าด ขึ้นอยู่กับองค์การส่วนกลางเพียงองค์การเดียวเท่านั้น เป็นการลดอำนาจการใช้ดุลยพินิจของผู้ให้มั่งคับบัต្តาอย่างสิ้นเชิง

๒. การบริหารแบบกระจายอำนาจ (Decentralization) เป็นการบริหารที่มีอำนาจให้ห้องصنิจัดทำกิจการหรือบริการทุกอย่างได้ ภายในขอบเขตของแต่ละห้องصنิจ ห้องصنิมนี้มีส่วนในการปกครองตนเอง เจ้าหน้าที่อาจเป็นผู้ที่ราชภราเดือกทั้งห้องหรือโดยการแต่งตั้งจากส่วนกลาง แต่ให้มีอำนาจในการทำกิจกรรมและอำนาจในการจัดการมากขึ้น โดยส่วนกลางหรือรัฐบาลให้สละอำนาจในการวินิจฉัยสั่งการให้แก่ห้องصنิจ และหน่วยงานในระดับต่ำ ส่วนกลางไม่มีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไข และห้องصنิจไม่จำเป็นต้องทำตามส่วนกลางเล่นอีก

๓. การบริหารแบบแบ่งอำนาจ (Deconcentration) มีลักษณะคล้ายกับการกระจายอำนาจ แต่จะแยกออกจากกันในขอที่เจ้าหน้าที่ขององค์การแบ่งการแบ่งอำนาจนั้น

เป็นตัวแทนของส่วนกลางมาประจำยังส่วนภูมิภาค การวินิจฉัยสั่งการขึ้นอยู่กับการวินิจฉัยของส่วนกลางตามลำดับชั้น คือ ส่วนกลางยอมเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๑๐ : ๔๘ - ๕๖)

เมื่อเราพิจารณาดึงการบริหารการศึกษาก็จะเห็นได้ว่า อาศัยแบบของการบริหารทั้งที่กล่าวมานี้เป็นหลัก เช่นเดียวกัน ซึ่งอาจจะใช้หลักการอันหนึ่งอันใดโดยเนพะ หรือใช้แบบสมบسانกัน็ได้ ทั้งนี้แล้วแต่ความเหมาะสมของสังคมความต้องการของประชาชน และระบบของการปกครองของประเทศไทย

สำหรับ กอ สวัสดิพานิช ได้อธิบายเกี่ยวกับรูปลักษณะของการบริหารการศึกษา แบบกระจายอำนาจไปสู่ห้องถันของสหรัฐอเมริกาว่า องค์การห้องถันเป็นผู้จัดการศึกษาเอง นั้นทั้งแต่การสร้างโรงเรียน การจ้างครู การจัดหลักสูตร การวัดผลและการกำหนดแบบเรียน รัฐบาลกลางไม่มีสิทธิสั่งการแก่โรงเรียน องค์การห้องถันเป็นผู้รับผิดชอบเองทั้งสิ้น โดยแต่งตั้งกรรมการศึกษาของห้องถันไปดำเนินกิจการแทน การวางแผนการศึกษาและความคุ้มการศึกษาอาศัยองค์กรอาชีพ เช่น สมาคมครู สมาคมผู้บริหารการศึกษา ส่วนกระทรวงศึกษาธิการนั้นทำงานในค้านการวิจัย และให้คำแนะนำช่วยเหลือเป็นบางอย่างเท่านั้น (ชู แสวงศักดิ์, ๒๕๐๙ : ๔๖) และนอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการบริหารการศึกษาแบบกระจายอำนาจไปสู่ห้องถันดังนี้

๑. ประชาชนมีความรับผิดชอบในการปรับปรุงการศึกษาโดยตรง เมื่อประชาชนมองเห็นความจำเป็นในด้านนี้ จึงสามารถปรับปรุงการศึกษาได้รวดเร็ว เพราะทุกคนจะช่วยกันเลี่ยงละเพื่อส่วนรวม
๒. สามารถจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการของตน หรือชุมชน ได้มาก เพราะอำนาจในการจัดเป็นของห้องถันเอง
๓. สามารถทดลองและเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาได้รวดเร็ว ตามความสนใจและความสามารถของผู้เรียนที่แตกต่างกันได้สะดวก
๔. ห้องถันสามารถปรับปรุงและขยายการศึกษาของตนได้ ตามฐานะของชุมชน ในห้องถันโดยไม่จำกัดขอบเขต

๔. สามารถ ผลักดัน แนวทางบริหารการศึกษาได้มาก เช่น แนวทางการสั่งงานชั้นตอน ความล่าช้าในการทำงานที่มีผลลัพธ์ดีขึ้นตอน

ส่วนการบริหารการศึกษาประชาชนล้วน กรรมการปักกรอง (๒๕๑๓ : ๑๓ - ๑๔) ได้ให้ศูนย์ว่าการบริหารการศึกษาจะบรรลุจุดประสงค์ได้ ผู้บริหารจะต้องรู้และเข้าใจบทบาท และความต้องการของชุมชนเป็นสำคัญ จึงจะจัดส่งองความต้องการให้เหมาะสมและถูกต้อง เพื่อปรับปรุงแก้ไข ส่งเสริมและปลูกฝังให้การศึกษาเจริญก้าวหน้าได้ ซึ่งทรงภัยความคิดเห็นของ มงคล ศรีไพรวรณ (๒๕๑๕ : ๒๔ - ๓๐) ได้เสนอแนะไว้ว่า การที่ให้ ห้องเรียนเข้ามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษานั้น ย่อมจะช่วยให้การจัดการศึกษาจัดได้ตรงตาม ความต้องการของห้องเรียน และเหมาะสมกับสภาพของห้องเรียนทั้งในด้านสังคมและเศรษฐกิจ ส่วนการที่รัฐบาลจะคำแนะนำในการการศึกษาของห้องเรียนนั้น ย่อมจะไม่สามารถถูกและควบคุม ได้อย่างทั่วถึง และจะจัดการศึกษาให้เท่าเทียมกันทั่วทั้งประเทศ แต่การกระจายอำนาจในการจัดการศึกษาไปให้ห้องเรียนดำเนินการนั้น จะเป็นการถูกต้องตามแนวทางการปักกรอง ระบบประชาธิปไตย และการจัดทำนั้นก็เป็นไปตามกฎหมายที่จะให้ในอนาคตศึกษาประชาชน ให้ห้องเรียนจัดทำ

จาวิส (Javis, 1969 : 8-9) ได้เสนอแนวคิดไว้ว่า การบริหารการศึกษา ในด้านทางานจะสำเร็จตามจุดประสงค์ได้ ผู้บริหารการศึกษาหรือผู้บริหารโรงเรียนจะต้อง รับรู้ในเรื่องการจัดองค์การ เป็นอย่างดี เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และนอกจากนั้นจะ ต้องเป็นผู้ที่สนใจในเรื่องที่มีความต้องการ ที่เกี่ยวกับชุมชน และความสัมพันธ์กับชุมชนประกอบกับ จะต้องมีหลักเกณฑ์ในการบริหาร ซึ่งทองอาศัยทักษะและเทคนิคทางการบริหาร และหลักมนุษย์ สัมพันธ์ อีกจะต้องมีความรู้ในด้านมนุษย์วิทยา จิตวิทยา ปรัชญา และมนุษย์ศาสตร์ ประกอบ กันจึงจะสามารถปฏิหารงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรรมการปักกรอง (๒๕๑๓ : ๑๓) ได้ยังงานชี้แจงเกี่ยวกับการบริหารการศึกษาของ โรงเรียนประชาชน สรุปองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไว้ว่า ประกอบด้วย งานค้านความ สัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน งานวิชาการ งานบริหารบุคคล งานกิจการนักเรียน

งานชุมชน การคลังและงบประมาณ

- จากการวิจัยของ ชาญชัยรังษ์ หรือรามเกช (๒๕๐๖ - ๒๕๐๗ : ๓๐ - ๔๐) ขึ้น ให้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการบริหารการศึกษาประชาบาลของประเทศไทย ผลปรากฏว่า
๑. ทางด้านประสิทธิภาพ ปรากฏว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถปฏิหาร ให้ดีกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่าจะมีประสิทธิภาพมากกว่า เนื่องจาก กระห่วงศึกษาธิการ เป็นผู้รวมอำนาจในการบริหาร
 ๒. ทางด้านความเหมาะสม ทั้งกระห่วงศึกษาธิการและองค์การบริหารส่วน จังหวัด ในความสมควรกันทั้งสองฝ่ายที่จะเป็นผู้บริหารการศึกษาประชาบาล ของประเทศไทย แต่ควรให้เป็นเรื่องของทางราชการบริหารส่วนห้องถนน โดย ให้ราชภูมิการเลือกตั้งผู้บริหาร เช้ามาบริหารการศึกษาประชาบาลเอง สำหรับด้านประสิทธิภาพปรากฏว่ากระห่วงศึกษาธิการนั้น ผลการวิจัย ปรากฏว่าการรวมอำนาจไม่อาจ เป็นเครื่องประกันความมีประสิทธิภาพในการ บริหารการศึกษาได้ ทรงกันข้ามกันจะเป็นการติดขัดในประสิทธิภาพในการ บริหารการศึกษาโดยส่วนรวมของประเทศไทยเสียด้วยซ้ำไป เพราะไม่อาจ ควบคุมดูแลให้ทั่วถึง

สุจ ฉินทุสิงห์ (๒๕๐๙ : ๑๑ - ๑๔) ให้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการบริหารการ ศึกษาภาคบังคับ และให้สรุปผลการวิจัยโดยกล่าวถึงปัญหาด้านทั้งๆในการบริหารการศึกษา ภาคบังคับไว้ว่า ภัยหลังที่มีการโอนการศึกษาประชาบาลแล้ว เสื่อมสภาพของครูประชาบาล ไม่มั่นคง เมื่อตนข้าราชการครูที่สังกัดกระห่วงศึกษาธิการ เนื่องจากมีบังคับบัญชา多名 ขึ้น ครูไม่พอใจสภาพการบังคับบัญชา เพราะไม่ทราบว่าจะปฏิบัติหน้าที่อย่างไร จึงจะถูกบังคับบัญชา ในคราวนี้จะเรื่องการเรียนการสอน แต่จะสนใจเกี่ยวกับการบูรณะเน้นจุดที่ทำงานด้านอื่น มากกว่า การพิจารณาความดีความชั่วของครูจะได้มีการพิจารณาจากหลายฝ่าย หรือจากการ ที่อาจารย์ของบุคคลที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ มีนัยน์จะทำให้ขาดความยุติธรรม นอกจากนั้นปัญหา

การประสานงานระหว่างกระทรวงศึกษาธิการและกระทรวงมหาดไทย ในเรื่องหลักสูตร การผลิตครุและภารรับช่วงการศึกษาขั้นต่ำไปสู่ขั้นสูงยังมีน้อย การจัดหลักสูตรยังไม่เหมาะสม ก็ท่องถี่น เนื่องจากเนื้อนักหนาด้วยประเทศ หน่วยบริหารการศึกษาหากหน่วยควรจะต้อง ประสานงานกับองค์การบริหารส่วนจังหวัดอย่างใกล้ชิด และยังได้พิจารณาการจัดการศึกษา ภาคบังคับนั้น หากการวางแผนล่วงหน้าอย่างรัดกุม ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ระบบการศึกษาดึงอ่านใจไว้ส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่ ประชาชนมิได้มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา และการศึกษาภาคบังคับไม่อ่านนายประโยชน์ให้แก่การประกอบอาชีพของประชาชนในท้องถิ่น เนื่องจากงบประมาณการศึกษาไม่เพียงพอ ประชาชนบางจังหวัดขาดความสนใจและไม่เห็น ความสำคัญของการจัดการศึกษาภาคบังคับ ดังแม้ว่าขณะนี้ตามหลักการจะได้กระจายอ่านใจ การบริหารไปสู่ห้องถิ่นแล้วก็ตาม แต่ในทางปฏิบัติยังถูกควบคุมจากเจ้าหน้าที่ส่วนกลางอยู่อีก มาก

๕. การบริหารความสัมพันธ์กับชุมชน

เนื่องจากโรงเรียนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม โรงเรียนจึงต้องคล้อยตามสังคม เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป จะเดียวกันโรงเรียนอาจจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้นำสังคมอีกด้วย ในฐานะที่มีหน้าที่เตรียมสมาชิกของสังคม คือ เยาวชน หรือแม้กระทั่งผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสมาชิก ที่สมบูรณ์แบบของสังคมอยู่แล้ว ในหมายเหตุสภากองความเปลี่ยนแปลงอยุ่เสมอของสังคม ดังนั้นการจัดการศึกษาในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะการจัดการประมาณศึกษานี้ การที่จะให้ทางราชการ เป็นผู้ให้แก่ประชาชนเพียงฝ่ายเดียว จะไม่สามารถดูแลชุมชนให้รวดเร็วเท่าที่ควร ได้ ทางที่ถูกแล้วประชาชนในชุมชนควรจะมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาด้วย เพื่อจะให้เป็น ไปตามความต้องการของชุมชนมากที่สุด นอกจากจะให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการ จัดการศึกษาแล้ว ยังอาจจะใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาความเป็นอยู่ และฐานะ เศรษฐกิจของประชาชนในท้องถิ่นได้อีกด้วย (ภูมิพล สารชา, ๒๕๑๖ : ๔๗) จะนั้นจึง จะเห็นได้ว่า งานบริหารโรงเรียนคานความสมพันธ์กับชุมชนนั้นเป็นสิ่งสำคัญยิ่งประการหนึ่ง เพราะโรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นสถาบันซึ่งสังคมสร้างขึ้นเพื่อรับหน้าที่ในการฝึก อบรมเยาวชน ถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมตลอดจนรักษาและเพิ่มพูนวิทยาการทางอาชีวศึกษา

สังคมนั้นๆ คั่งน้ำดี โรงเรียนจะทำหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์ ก็จะต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นกับชุมชนด้วย และความความเห็นของ ฟิสก์ (Fisk) ถือว่าโรงเรียนเป็นผู้นำของชุมชน จึงควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน ขณะเดียวกันโรงเรียนก็จะต้องยอมรับว่าประชาชนมีส่วนเป็นเจ้าของโรงเรียนและอุปถัมภ์โรงเรียน จึงต้องยอมรับความช่วยเหลือทางจากชุมชนด้วยเช่นเดียวกัน (วิญญู โภคิน, ๒๕๗๖ : ๖๘)

นายเฉลียว สุมาวงศ์ (๒๕๗๖ : ๘๙ - ๙๑) ให้แนวความคิดเกี่ยวกับงานเผยแพร่การศึกษาในด้านความสัมพันธ์กับชุมชนว่า เป็นเรื่องสำคัญที่เป็นที่สนใจของผู้บริหาร การศึกษา โดยทั่วไป ความพยายามที่จะส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน หรือชุมชน กับโรงเรียนมีมากขึ้นตามลำดับ ควรความคาดหวังที่จะให้ประชาชนเห็นความสำคัญของ การศึกษา และเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาร่วมกับรัฐบาล ทั้งนี้เพื่อช่วยพัฒนา การศึกษาและพัฒนาชุมชนไปด้วยในขณะเดียวกัน

สตูป์ (Stoop, ๒๕๖๕ : ๒๖๔ - ๒๖๖) ได้ให้ความเห็นว่า แหล่งโรงเรียนในชุมชนทั่งที่มีคุณมุ่งหมาย มีความต้องการ และมีฐานะ เนhalb ในสังคม ศาสนา การศึกษา การอุทิสานกรรม และการรื้นเริงบ้านเมืองที่แตกต่างกันไป และชุมชนนั้นมีหน้าที่จะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในระบบโรงเรียนในห้องเรียนของตน โรงเรียน เปรียบเสมือนกระจกเงาที่จะสะท้อนให้เห็นภาพของชุมชนนั้นๆ หลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียน ก็จะสะท้อนให้เห็นคุณมุ่งหมายของโรงเรียน ที่จะฝึกอบรมเด็กและคนให้เป็นไปตามที่ ปราบปราม ความสัมพันธ์อันดีกับชุมชนนั้นจะทำให้นักการศึกษามีความเข้าใจ และให้ความ ร่วมมือในการบริการสาธารณะต่างๆ ครูใหญ่เป็นผู้ส่งเสริมให้เกิดความสัมพันธ์อันดี โดยการแจ้งข่าวสารข้อมูล ให้การสนับสนุนวิธีการศึกษาในวิถีทางที่เป็นประชานิปไตย และพยายามแก้ไขความไม่เข้าใจทางภาระหัวโรงเรียนกับชุมชน ยิ่งไปกว่านั้น สตูป์ และพยาจามแก้ไขความไม่เข้าใจทางภาระหัวโรงเรียนกับชุมชน ยิ่งไปกว่านั้น สตูป์ (Stoop) ยังเชื่อว่า ชุมชนสามารถที่จะให้ความร่วมมือในการจัดการศึกษาของ โรงเรียนได้เป็นอย่างดี ในด้านการส่งเสริมและสวัสดิการแก่นักเรียน การจัดการเรียน การสอน การแนะนำและการบริการด้านสุขภาพอนามัย การช่วยเหลือให้ดูแลและควบคุมด้านระเบียบวินัยและด้านอื่นๆ ตลอดจนส่งเสริมกิจกรรมทางอาชีวศึกษาเหล่านี้เป็นตน

สุรัตน์ ศิลปอนันต์ (๒๔๙๖ : ๔๔) ได้แนะนำถึงโอกาสที่โรงเรียนจะสัมพันธ์กับชุมชนหรือสังคมได้ ๑ ทางคือ การให้การศึกษาแก่เยาวชน การให้บริการหรือพยากรณ์ฯ แก่ชุมชน และการรวมกันทำกิจกรรมระหว่างชุมชนกับโรงเรียน และหลักการอันนี้ สอดคล้องตรงกับความคิดเห็นของ สตูปส์ Stoop , ๒๖๑ : ๕๗๖ - ๕๙๒) ซึ่งได้สรุปหลักสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนไว้ ๕ ประการ เช่น

๑. ทองนีหั้งการรับและการให้ข่าวสารที่ชุมชน คือบุคลากรในโรงเรียนจะต้องทราบความเป็นไปของชุมชน และขณะเดียวกันโรงเรียนก็ต้องแต่งให้ประชาชนทราบถึงปัญหาและวิธีการดำเนินงานของโรงเรียน
๒. การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนจะได้ผล อุบัติการใช้วิธีการหลายอย่างในเวลาเดียวกัน
๓. ทองพยายามทำให้ชุมชนเข้าใจโรงเรียนให้มากที่สุด
๔. งานที่จัดทำนั้นควรเป็นงานที่ทำอย่างท่อเนื่องกัน
๕. โรงเรียนควรให้ข้อมูลที่นำเสนอได้ง่ายต่อการเข้าใจ และสอดคล้องกับสถานการณ์จริง

นาฏเนลลยา สุมาวงศ์ (๒๔๙๖ : ๒๐ - ๒๓) ได้ให้แนวความคิดและทัศนะว่า โรงเรียนเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ตั้งตนคุณเป็นภาระของประชาชนและเงินที่ประชาชนบริจาค ตั้งนั้นยอมถือได้ว่า " โรงเรียนเป็นของชุมชน โดยชุมชนและเพื่อชุมชน " เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ตามข้อความในอัญญ规程การศึกษา โรงเรียนกับชุมชนจะต้องรวมมือกันในการสร้างสรรค์ความเจริญให้แก่ชุมชน ซึ่งอาจจะกระทำได้โดยวิธีการดังนี้

๑. จัดให้มีกิจกรรมการศึกษาของโรงเรียน จากการเลือกตั้งโดยประชาชน
๒. เปิดโอกาสให้ชุมชนได้ใช้อาคารเรียน สถานที่ของโรงเรียนนอกเวลาเรียน หรือในวันหยุด เกี่ยวกับการให้การศึกษา และการประชุมหรือจัดงานที่หลากหลาย ซึ่งเป็นกิจกรรมของชุมชน
๓. จัดหลักสูตรให้สัมพันธ์กับความต้องการของชุมชน เพื่อให้สามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงๆ

๔. จัดกิจกรรมทางๆ ในโรงเรียน ชี้แจงช่วยให้ชุมชนเข้ามามีบทบาททางโรงเรียนให้มากยิ่งขึ้น เช่น การจัดนิทรรศการ การแสดงละคร การแข่งขันกีฬา หรือเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรมทางสังคม ในการบริหารโรงเรียนประดุษศึกษา เพื่อให้เกี่ยวข้องกับโรงเรียนมากขึ้นนั้น ตามหลักการที่กล่าวมาแล้ว กัญโณ สาระ (๒๕๖๑ : ๔๐ - ๔๑) ได้สรุปไว้ว่า ผู้บริหารโรงเรียนหรือครุให้ จะต้องปฏิบัติการทางๆ ดังนี้
๑. ประชุมชี้แจงครุให้เห็นความสำคัญที่โรงเรียนจะต้องปรับปรุงตนเอง ให้มีส่วนสมพันธ์กับชุมชน
 ๒. ตั้งกรรมการโรงเรียนโดยคัดเลือกมาจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และ มีความสนใจเกี่ยวกับการศึกษา การพัฒนาชุมชนที่ตนอาสาอยู่
 ๓. สำรวจความต้องการและความจำเป็นที่ชุมชนจะต้องได้รับการพัฒนาในด้านทางๆ
 ๔. สำรวจทรัพยากรในชุมชนนั้นว่ามีอะไรที่จะนำมาใช้ประโยชน์ได้ดี ทั้งในด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทรัพยากรน้ำดื่มน้ำดื่ม หรือกำลังคน เพื่อจะนำมาใช้ประโยชน์แก่โรงเรียนและชุมชน
 ๕. สำรวจสภาพอนามัยด้านสุขาภิบาล การป้องกัน การรักษาสุขภาพ ว่ามีอะไรบกพร่องควรที่โรงเรียนจะได้ให้ความช่วยเหลือ หรือรายงานขอความช่วยเหลือไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อคำแนะนำ
 ๖. สำรวจลักษณะสังคมและวัฒนธรรม เพื่อที่ทางโรงเรียนจะได้เข้าไปร่วมมือ ได้อย่างถูกต้อง
 ๗. จัดให้มีการประชุมร่วมกับประธานหัวหน้าครุภัณฑ์ประจำ ได้ยังมีปัญหาทบทวนโรงเรียนและขออธุนชนเอง ในฐานะที่โรงเรียนกับชุมชนนั้นเป็นหัวใจ และผู้รับจากกันและกัน
 ๘. จัดให้ประธานรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยใช้โรงเรียนเป็นศูนย์กลาง รวมทั้งการพัฒนาอาชีพ พัฒนาความรู้ และการพัฒนาระบอนใจ

๘. วางแผนการสัมพันธ์กับชุมชนในด้านกิจกรรมต่างๆ ทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อปฏิบัติได้ตามแผนทุกรายการ
๙๐. พยายามสอดแทรกกิจกรรมต่างๆในการสอน เพื่อฝึกให้นักเรียนมีความรู้ ความสามารถที่จะออกไปค่าหงชีวิตในชุมชนของตน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความรักความหวังแห่งในชุมชนของตนและประเทศไทย
๙๑. ประเมินผลการปฏิบัติงานด้านความสัมพันธ์กับชุมชนเป็นระยะๆ ที่สำคัญก็อ ทุกลinia ของการศึกษา รวมทั้งการวางแผนทางแก้ไขปรับปรุงตลอดเวลา

๖. การบริหารวิชาการ

ในการบริหารงานวิชาการนั้น ผู้บริหารการศึกษาควรจะมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับ หลักสูตร ประมาณการสอน อุปกรณ์ ตารางสอน แบบเรียน ห้องสมุดโรงเรียน การวัดผลการศึกษา และการสอนต่างๆที่ทันสมัยอยู่เสมอ ทั้งนี้ เพราะเหตุว่าใน การจัดการศึกษานั้น ถือว่างานด้านวิชาการ เป็นงานหลักและเป็นงานที่สำคัญมาก วิชาการ ต่างๆที่เพิ่มขึ้นและเปลี่ยนแปลงอยู่เป็นประจำ จะช่วยในการพัฒนาสติปัญญาความนึกคิด ของผู้เรียน ตลอดจนสามารถนำไปใช้เรียนรู้จักกิจอย่างมีเหตุผล อันจะเป็นประโยชน์ใน การแก้ปัญหาของตนเองและของสังคม ใน การคำนึงชีวิต ให้อย่างรอบรื่นท่อไป ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ดาวเรือง รัตนนิน (๒๕๔๔ : ๖๖) ได้อย่างไร้ว่า งานบริหาร วิชาการในโรงเรียนประณีตศึกษานั้น ได้แก่ การควบคุมดูแล หลักสูตร การสอน การจัดแบบเรียน คู่มือครุ การจัดชั้นเรียน การจัดครุสื่อ การปรับปรุงการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมครุประจำการ เผยแพร่วิชาการ การวัดผลการศึกษา การวิจัยค้นคว้า การประเมินมาตรฐานโรงเรียนเพื่อการปรับปรุงโรงเรียน ตลอดจนการตรวจเยี่ยมและ นิเทศการศึกษาแก่โรงเรียน

วิญญา สาสาร (๒๕๑๖ : ๒๔๒) ได้ให้ความหมายของการบริหารค้านวิชาการ ว่าเป็นการบริหารกิจกรรมทุกชนิดของโรงเรียน ที่เกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียน การสอนนักเรียนให้ได้ดี และมีประสิทธิภาพมากที่สุด ความจริงผู้บริหารการศึกษาทุกคน ควรจะรับผิดชอบและเป็นผู้นำของครุในด้านวิชาการ เป็นอันดับแรก เพราะหน้าที่ของโรงเรียน

หรือสถาบันการศึกษาทุกแห่ง จะต้องให้ความรู้แก่นักเรียนในด้านวิชาการ ครูใหญ่เป็นผู้นำ ในด้านนี้โดยการทำางร่วมกับครู กระตุนเตือนและให้คำแนะนำแก่ครู ประสานงานในครุทุกคนทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในด้านการสอน ซึ่งความคิดเห็นอันนี้ เอกวิทย ณ. ถลาง (๒๔๐๕ : ๑๓) ได้แสดงสัมภูติและให้ความเห็นว่า งานวิชาการนั้นควรจะรวม การฝึกอบรมครูประจำการ การจัดครูเข้าทำการสอน การจัดชั้นเรียน การวัดผลการศึกษา การค้นคว้าวิจัย การประเมินผลตัวอย่างทางการศึกษา การทดลองทางการศึกษา การจัดทำแบบเรียน การทำและการใช้คู่มือครู การสาธิตแบบอย่างและวิธีอันพึงประสงค์ การเผยแพร่ความรู้ การปรับปรุงงานการเรียนการสอน การประเมินมาตรฐานโรงเรียน และการนำเอาผลการประเมินนั้นมาใช้ปรับปรุงโรงเรียนในการหน้า การควบคุมคุณภาพเกี่ยวข้องภาคเรียน หลักสูตร การสอน เครื่องใช้ในการเรียนการสอน การควบคุมคุณภาพเกี่ยวข้องวินัย ระเบียบการปกครองโรงเรียนความสมควร การดำเนินงานทางวิชาการที่กระห่วง หรือกรรมอย่างมาก และรวมถึงการตรวจสอบและนิเทศโรงเรียน

สำรอง บัวศรี (๒๔๐๖ : ๔๙) มีความคิดเห็นแนวเดียวกัน เอกวิทย ณ ถลาง แต่ได้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการประเมินผลการศึกษาในด้านต่างๆ ไว้ด้วยเช่น

๑. จัดให้มีการวัดผลงานทางอาชีวศึกษา เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นเรื่อยๆ
๒. จัดให้มีการวัดผลในด้านการพัฒนาการของเด็ก เพื่อพิจารณาว่าการศึกษา การปกครองและการอบรมที่ทำไปนั้น บังเกิดผลดีแก่เด็กเพียงใด เป็นไปตามความมุ่งหวังหรือไม่ จะได้เป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขท่อไป
๓. จัดให้มีการวัดผลในด้านความเจริญก้าวหน้าของครู และเจ้าหน้าที่อื่นๆ

ทรงศักดิ์ พรีกาเพลินทร์ (๒๔๐๖ : ๖๗ - ๗๖) ได้ให้ศันษามา งานบริหาร วิชาการนั้นอยู่ในที่ต้องให้มีเสรีภาพทางวิชาการในสถาบันการศึกษา นั้นก็อ จะต้องมีการกระจายอำนาจให้แก่โรงเรียนหรือผู้ที่ทำหน้าที่วิชาการ เก็บที่ เป็นการสัมสูนให้เกิดความรู้และวิธีการใหม่ๆ ที่ได้ผลดีกว่าวิธีเดิม อันจะทำให้สถาบันได้ก้าวหน้าอย่างมีขุ้น เสรีภาพทางวิชาการที่แท้จริงนั้นจะต้องครอบคลุมด้วยจะ ๖ ประการ คือ

๑. เสรีภาพที่จะสอนตามเกี่ยวกับความหมายและขอบเขตของแนวความคิดใดๆ
๒. เสรีภาพที่จะทำการค้นคว้า เพื่อนำไปสู่กำกับที่ทองการ
๓. เสรีภาพที่จะแสดงออกหังทางว่าจารและการเขียน เกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ได้จากการค้นคว้าวิจัยนั้นๆ
๔. เสรีภาพที่จะอภิปรายแนวความคิดใหม่ของตน โดยปราศจากความชูชู
๕. เสรีภาพที่จะสอนหรือถ่ายทอดความรู้ เกี่ยวกับผลการค้นคว้าและการวิจัยในแนวหรือสาขาที่ตนสามารถ
๖. เสรีภาพในฐานะที่เป็นประชาชนคนหนึ่ง มีลิทธิหน้าที่ภายในขอบเขตของกฎหมาย

งานยุทธิการวิชาการนั้น การนิเทศการศึกษาเน้นความสำคัญมาก เพราะเป็นหมายในการทำงานของศึกษานิเทศก์คือ ส่งเสริมครูให้เจริญก้าวหน้าทางวิชาการ ให้การทำงานในหน้าที่ของครูดีขึ้น การนิเทศจะช่วยให้วิธีสอน วัสดุที่จะนำมาใช้ประกอบการสอน การจัดโรงเรียน การบริหารโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น วิธีการนิเทศที่ใช้กันแพร่หลาย มี ๔ อย่าง คือ การนิเทศโดยตรง ได้แก่ การปฏิบัติงานเบี่ยงเบี้ยนโรงเรียน พยายามเพิ่มปัจจัย ศักยภาพของครู ให้ห้องเรียนดี ก่อการขยายผล การช่วยเหลือโดยการอบรมครู การช่วยเหลือในเรื่องวัสดุและข้าวสาร เช่น รวบรวมเรื่องราวที่เป็นความรู้ทางพิมพ์ เป็นเอกสารเผยแพร่ แก่ครู การสาธิตการสอนให้ดูเมื่อเวลาอบรมครู หรือเวลาทำงานรวมกันโรงเรียน การสาธิตเป็นลีฟ์ทีล์ล์ เลือกใช้ครุภัณฑ์คงอุจจังหวะ และสอดคล้องกับหลักสูตร (ความเรื่อง รัตนิน, ๒๕๗๔ : ๒๙)

ประยุร อามานา (๒๕๗๑ : ๘๘) ได้ทำการวิจัยศึกษาความคิดเห็นของครู ประธานศึกษาและอาจารย์ในสถาบันการฝึกหัดครู เกี่ยวกับความบุ่นหมายของการประธานศึกษา ให้พบว่า ห้องสองฝ่ายคือครูที่สอนในระดับประธานศึกษาและอาจารย์ที่สอนระดับฝึกหัดครู มีความเห็นว่า การจัดประธานศึกษานั้นควรเน้นคุณความรู้มากกว่าด้านอื่นๆ จึงเห็นได้ว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเหล่านี้ มองเห็นความสำคัญทางค้านวิชาการ เป็นอย่างมาก แต่ในบรรดาโรงเรียนประธานทั่วๆ ไปนั้น ผู้บริหารการศึกษารือครูใหญ่ มักจะละเลยหน้าที่

ทางค้านวิชาการ โดยมขหมายให้ช่วยครูใหญ่หรือครูเป็นผู้ดูแลแทน เดือนสองกัลปมาสในทางการบริหารค้านธุรการมากกว่า โครงการทางฯของโรงเรียนจึงมักเป็นโครงการธุรการ การปรับปรุงทางค้านวิชาการจึงมีโอกาสอยู่มาก

จากรายงานของคณะกรรมการวางแผนฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา เกี่ยวกับแนวทางปฏิรูปการศึกษาสำหรับรัฐบาลในอนาคต (๒๔๙๔ : ๘ - ๑๕) ได้เสนอแนะไว้ว่า
เนื้อหาสาระและกระบวนการเรียนรู้ ก็เป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่ได้รับการวิพากษ์
วิจารณ์อย่างกว้างขวาง จากผลการวิเคราะห์หลักสูตรปัจจุบันศึกษา ของคณะกรรมการ
วิเคราะห์หลักสูตรปัจจุบันศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไดระบุว่า หลักสูตรที่ใช้อยู่นั้นแม้
ปรับปรุง พ.ศ.๒๔๐๑ นั้น กำหนดความมุ่งหมายไว้มากเกินไป เกินกำลังครูทั่วไปจะปฏิ
บูรณาการดุลตามความมุ่งหมายอันมากมายนั้นได้ ทั้งนี้ เพราะความมุ่งหมายดังกล่าวมิได้
คำนึงความสอดคล้องกับลักษณะภาวะของเด็ก เป็นสากลเกินไปมิได้ตั้งอยู่บนความเป็นจริง
แห่งแต่เดิมในไทย และมีลักษณะเป็นเค้าโครงสำหรับไปเชียนแบบเรียนมากกว่าที่จะเป็นหลักสูตร
ที่แท้จริง เพราะมิได้กำหนดกิจกรรมการเรียนวิธีสอนไว้แต่อย่างใด และที่ชาระไปยังกว่า
นักศึกษา ในขณะที่หลักสูตรมุ่งเน้นความรู้สึกค้นนิยมทางฯ แต่แบบเรียนและขอเท็จจริงใน
กระบวนการเรียน มุ่งเน้นไปทางความรู้ ความจำ ฉะนั้นความมุ่งหมายอันกว้างขวาง
คงไม่หลักสูตร จึงหาได้บรรลุผลลัพธ์ปลายทางประการใดไม่

๓. การบริหารบุคลากร

เสนาะ ที่เปร้า (๒๔๙๔ : ๑) ได้กล่าวไว้ว่า การบริหารงานบุคคลนั้นเป็น^๑
ภารกิจของสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ หรือเป็นหัวใจของการบริหาร ทั้งนี้ เพราะว่า
การบริหารบุคคลนั้นได้แก่การจัดระเบียบและคุ้มครองให้ทำงาน เพื่อให้บุคคลใช้ประโยชน์
และความรู้ความสามารถของแต่ละคนให้มากที่สุด ให้มีประสิทธิภาพการทำงานสูงสุดอันจะ^๒
เป็นผลกำไรห้องคิดการอยู่ในฐานะได้เบรเยในคุณธรรม แข็งขัน และได้รับผลมากที่สุด การ
บริหารบุคคลากร เป็นการบริหารงานที่เกี่ยวกับการวางแผน การจัดรูปงาน การอำนวยการ
และการควบคุมหน้าที่ทางค้านการรับเข้าทำงาน การพัฒนา การปรับปรุงรักษากิจกรรมงาน

และการใช้แรงงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การอย่างประยุกต์และมีประสิทธิภาพ และบรรลุวัตถุประสงค์ของผู้ปฏิบัติงานทุกรายด้วยมากที่สุด ทั้งท้องสูงความต้องการในวัตถุประสงค์ของชุมชนอย่างเหมาะสม

ภูมิปัญญาฯ (๒๕๖๖ : ๑๑) ได้แสดงแนวคิดว่า งานบริหารบุคคล คือ การใช้คนให้ทำงานให้โดยดีที่สุดภายในเวลาอันสั้นที่สุด โดยล้วนเบล็อกเงินทองและวัสดุ อ้อยที่สุด ในขณะเดียวกันคนที่เข้าใช้นั้นมีความสุข มีความพอใจที่จะให้ผู้บริหารใช้ พอดี ที่จะทำงานตามที่ผู้บริหารต้องการ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ การบริหารให้มีระบบการบริการทางๆ ของฝ่ายบุคคลให้การศึกษาด้วยเนื้อหาดี และเกิดประโยชน์สูงสุดตามความมุ่งหมายของการศึกษา โดยอาศัยเทคนิคในการลักษ์เลือกบุคคลที่มาทำงานให้เหมาะสม และเทคนิคในการพัฒนาบุคคลที่มีอยู่แล้ว ให้มีความรู้ความสามารถสูงสุดที่จะทำงานให้เกิดประโยชน์ ขณะเดียวกันก็ส่งเสริมให้คนเหล่านี้มีความเจริญก้าวหน้า และได้รับผลตอบแทนเป็นที่พอใจ มีความสุขในการทำงาน นอกจากนั้นยังได้กล่าวเสริมอีกว่า การบริหารงานบุคคล คือ หัวใจของการบริหาร เพราะงานทุกชนิดของหน่วยงานทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานใหญ่หรือเล็ก จะคำนึงไปอย่างมีประสิทธิภาพและให้รับผลสำเร็จสมความเป้าหมายหรือไม่เพียงใด ซึ่งอยู่กับความรวมมือของบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกคนทุกฝ่าย ถ้าหากผู้บริหารขาดความสามารถในการบริหารบุคคล แม้จะมีวัสดุอุปกรณ์นานาชนิด มีเงินงบประมาณจำนวนมากมาสักส่วนหนึ่ง และมีคนเป็นจำนวนมากในหน่วยงานนั้นก็เหมือนไม่มีอะไรสักอย่าง เพราะคนที่ใช้วัสดุอุปกรณ์ไม่เป็น ขาดสมรรถภาพ ไม่มีวัสดุในการปฏิบัติงาน ไม่มีความจงรักภักดีต่อหน่วยงาน และขาดความรับผิดชอบ ทางก็จะยื่อแย้งกันหาประโยชน์จากเงินงบประมาณที่มีอยู่ ทางประโยชน์จากอุปกรณ์ที่ซึ่งไม่สามารถใช้ได้ก็แน่นอน และจะเดาเรื่องแวงกัน แตกแยกความสามัคคี ทางคนทางอุปกรณ์ และทำงานไปวันๆโดยไม่รวมมือกัน โครงการทั้งหลายที่ผู้บริหารวางแผนไว้ก็จะล้มเหลว เพราะมีคนก็เหมือนไม่มีคน ในเมื่อคนเหล่านั้นไม่ร่วมมือและหย่อนสมรรถภาพ

สตาล (Stahl, 1962 : 25) ได้ให้ความหมายของการบริหารบุคคลว่า คือ ผลรวมของความเกี่ยวข้องของทรัพยากรบุคคลในองค์การ ซึ่งมีความแตกต่างกันในเกิด

ประโยชน์ กิจกรรมการศึกษาที่สุด เพราะการบริหารเป็นวิธีปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมาย ส่วน สุกิจ จุลละนันทน์ (๒๕๐๘ : ๙๔ - ๙๕) มีความเห็นว่า การบริหารบุคคลเป็นกระบวนการวางแผนอย่าง ระเบียบ และกรรมวิธีในการคำนึงการ เกี่ยวกับตัวบุคคลที่ปฏิบัติงานในองค์การ โดยให้บุคคลที่เหมาะสมและบรรจุรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ ในมีปัจจัยเพียงพอเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย

ชูศักดิ์ เที่ยงคง (๒๕๐๗ : ๔) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการบริหารบุคคลไว้ว่า "การบริหารงานบุคคล คือ การบริหารทรัพยากรมนุษย์โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้บุคคล มีคุณภาพและมีความสามารถเหมาะสมสมกับตำแหน่งหน้าที่ มากกว่าความสนใจ พึงพอใจอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล"

จากแนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการบริหารงานบุคคลมิได้มีความหมายเพียงแค่ ความความเข้าใจดีเดิมเท่านั้น แต่การบริหารบุคคล หมายถึง การบรรจุ แต่งตั้งบุคคลเข้าทำงานแทนนั้น เพราะความเป็นจริงแล้ว การบริหารงานบุคคลเป็นกระบวนการที่จะต้องมี นโยบาย แผนการ ตั้งแต่ก่อนที่จะรับบุคคลเข้าทำงาน คุณภาพบุคคลที่มีคุณลักษณะเหมาะสมสมกับงานมาทำการสอยคัดเลือก คัดเลือก หรือแข่งขัน จนกระทั่งถึงการพัฒนาให้บุคคลที่มีคุณลักษณะเหมาะสมสมกับงานอยู่แล้ว ได้ทุกเวลา กำลังกาย กำลังใจ ให้กับงานอย่างแท้จริง ตลอดจนบรรจุรักษาบุคคลที่มีคุณภาพขององค์กรให้อยู่ แม้ว่าเขายังนั่งจากหน้าที่ไปแล้ว ก็ยังจะต้องจัดการ เกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ บัญชี เพื่อเป็น รางวัลในฐานะที่ให้ทำงานเป็นระยะเวลานานอีกด้วย ฉะนั้นความหมายของการบริหารงานบุคคลจึงถือว่า กว้างขวางและสำคัญมาก

นิโกร (Nigro, 1959 : ๓๗) ได้อธิบายว่า "การบริหารบุคคล หมายถึง ศีลปะในการเลือกสรรคนใหม่และใช้คนเก่า ในลักษณะที่จะให้ได้ผลงานและการบริการจาก การปฏิบัติงานของบุคคลเหล่านั้นมากที่สุด ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ" นอกจากนั้นเขายังได้กล่าวถึงข้อ เอกของ การบริหารงานบุคคลไว้เป็นข้อดังนี้

๑. พัฒนาโครงสร้างที่ช่วยในการปฏิบัติงานเป็นไปตามแผนการที่วางไว้

๗๓๑.๙๐๗
๔๖๕
๑.๓.

๒. จัดการจำแนกคำແນ່ນອໍາງນິຮບບແລະຢືກຫຸ້ນໄດ້ รวมທັງກຳທັນຄອຕ່າງເຈີນ
ເຖິ່ງທີ່ຕອງເປົ້າຍໍ ເທິ່ງແລະແຂງຫັນພົມຕ່າງເຈີນເຖິ່ງຂອງອົງກົດກວດສັນໃຈຂອງຜູ້ສັນຍາ ການທັງນີ້
๓. ວາງແຜນການສຽງຫຼຸກຄົດທີ່ສາມາດດຶງຄູ່ຄວາມສັນໃຈຂອງຜູ້ສັນຍາ ການທັງນີ້
๔. ຈັດຮບເລືອກສ່ຽນທີ່ສາມາດເລືອກຫຼຸກຄົດທີ່ເໝາະສົມພົມງານ
๕. ວາງແຜນການຝຶກອົມສໍາຫຼັບຫຼູ້ທີ່ເຂົາມຮັບຮາຊກາຣແລ້ວ ດ້ວຍຈຸດມຸ່ງໝາຍທີ່ຈະ
ເສີມສ້າງຄວາມໜ້ານາມູ ແລະເພື່ອເຕີ່ມເຫຼົ້າແຫ້ນນີ້ໄຟມີໂຄກສໍາກວ່ານໍາ
ໃນໜ້າທີ່ການງານຂອງຕ້ວເອງ ເພື່ອສ້າງຂວ້າມູແລະກໍລັງໃຈອີກຕ້າຍ
๖. ວາງໂຄງການປະເມີນຜລປະສີທີ່ກາພາກປົມຕົງການຂອງບຸກຄາກ ເພື່ອຫາ
ທາງສ່າງເສີມປັບປຸງແກ້ໄຂ ຕລອດຈົນການ ດັນຫຼາຍທີ່ມິມຕົງການດີເກີນເຖິ່ງການ
ເລືອນຫັນເຈີນເຖິ່ງຫຼືອຕໍ່ແນ່ນໃຫ້
๗. ແຜນການເລືອນຫັນເລືອນເຈີນເຖິ່ງ ຕອງທັງອູ້ນຫຼານແຮງຮັບຄຸນຂ່າຍຮັນແລະ
ການສຽງສຣເພື່ອວັດຖຸປະສົງທີ່ຈະສັນອອກຕອນຄວາມປຽດນາຂອງຄົນຄືມື່ນື້ອ
ແລະໃຫ້ຄົງການນັ້ນເປັນອ້າສື່ພວມທັງໄຟກວ່ານໍາໄປດ້ວຍຄວາມສາມາດ ໃນການ
ທຳການຂອງເຂົາຈົນດຶງກຳແນ່ງສູງສຸດທີ່ເຂົາກວ່າຈະໄປດີ
๘. ສັນບັນຫຼຸງຄົນຫຼຸງຄົນ ນໍ້າວັນຍັງຄົນຫຼຸງຄົນໄດ້ເຄຍສິນກັບຫຼັກນຸ່ມຍັງສັນຫຼັບ
ແລະໃຫ້ຫຼັກນຸ່ມຍັງສັນຫຼັບໃນການບົງການ
๙. ວາງໂຄງການອໍາງສນມູຣນ ເພື່ອບໍ່ຈຸງຮັກໝາຂວ້າມູແລະວິນິຍົງຂອງຂ່າຍກາຣ
ບຸກຄາກໃຫ້ອູ້ນໍາເສັນອອ

ສມພັດ ເກມສິນ (໨້າວ : ສ) ໄດ້ໃຫ້ກວາມເໜີວ່າ ກະນວນການໃນການບົງການ
ບຸກຄາກນັ້ນນໍາຈະປະກອບດ້ວຍ

๑. ກາງແຜນເກື່ອງກັນການບົງການ
๒. ການສຽງຫຼຸກຄົດ
๓. ການກຳທັນຄອຕ່າງເຈີນເຖິ່ງແລະຄໍາຈ້າງ
๔. ການປະເມີນຜລການປົມຕົງການແລະການປົມນໍາເຫັນຈາກ

๕. การปักครองบังคับบัญชา
๖. การพัฒนาบุคคล
๗. การจัดประชุมแก้ไขฉุนเฉียบ
๘. การวิจัยเกี่ยวกับการบริหารบุคคล

จากท่าโภษรุ่ปว่า การบริหารบุคคลการมีวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริม ให้คนทำงาน ได้ก้าวเดินไปข้างหน้า ในการทำงานร่วมกันเป็นหมู่เป็นคณะ กันมุ่งที่จะให้รวมแรงร่วมใจ กันทำงาน เพื่อให้เกิดผลงานส่วนรวมที่ดี เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นได้ว่าการบริหารงาน บุคคลเป็นอุปกรณ์ของการบริหารงานส่วนรวมนั้นเอง การบริหารงานส่วนรวมมุ่งที่จะให้เกิด ผลงานอันเป็นมิตรของรัฐต่อประชาชน การบริหารงานบุคคลก็มุ่งสู่คุณภาพทาง อันเดียวคัน (เพ็ญศรี วายวนนท์, ๒๕๑๕ : ๒๙๘)

๔. การบริหารกิจการนักเรียน

งานบริหารค่านักเรียน จึงได้ว่า เป็นงานสำคัญอีกอย่างหนึ่งของผู้บริหาร การศึกษา เพื่อให้กิจการนักเรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้โดยยึดหลักการร่วม โรงเรียนควรพยายามให้เด็กที่อยู่ในวัยเรียนทุกคนได้มีโอกาส เป็นนักเรียนอย่างเสมอภาค และยุติธรรม เพราะการศึกษาช่วยให้เด็กเติบโตขึ้นมาเป็นพลเมืองดีของชาติ การศึกษา ช่วยให้บุคคลมีความรอบรู้และความฉลาดไหวพริบ รู้จักแก้ปัญหาต่างๆ ของตนเอง รู้จักปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ เพื่อช่วยให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต

การบริหารกิจการนักเรียน (Pupil personnel Administration) หมายถึง การบริหารและการนิเทศบรรดา กิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ในส่วนที่ ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในห้องเรียน การบริหารกิจการนักเรียนเริ่มตั้งแต่การสำรวจ นักเรียน ที่มีอายุในเกณฑ์บังคับตาม พ.ร.บ. ประมาณศึกษาหรือที่เรียกว่า สำมะโนนักเรียน (School Census) การรับเข้าเรียนจนกระทั่งเด็กสำเร็จการศึกษาออกจากโรงเรียนไป กิจกรรมต่างๆ ที่โรงเรียนจะต้องพิจารณาจัดให้มีขึ้น และครอบครุ่นคุ้มครองได้แก่

๑. การจัดทำส่วนในโรงเรียนและการทำงานบันยมีนักเรียน เพื่อประโยชน์ในการวางแผน การจัดการการสอนที่ อุปกรณ์ ไว้ให้เพียงพอ กับจำนวนนักเรียนในแต่ละปี และ เพื่อประโยชน์ในการจัดโปรแกรมอย่างอ่อนสั่งหน้า
๒. การรับนักเรียน การแบ่งกลุ่มและการเลื่อนชั้น (admission classification and promotion) การรับเข้าเรียนนี้ควรจะมี การตรวจโรค การป้องกันโรค โดยขอความร่วมมือจากสถานีอนามัยที่ใกล้เคียง ส่วนรับการแบ่งกลุ่มนักเรียนนี้อาจจะกระทำได้ ตามความเหมาะสมของห้องถัน และความต้องการของห้องถัน ประกอบกับคงพิจารณาถึง ระดับชั้นเรียนด้วย
๓. รายงานเกี่ยวกับนักเรียน (Pupil Records and Reports) ในร่องที่เกี่ยวกับผลการเรียน เวลามาเรียน หัวเป็นนักเรียน สมุดประจำชั้น บัญชีเรียกชื่อนักเรียน จะคงจัดทำให้เป็นปัจจุบันอยู่เสมอ เพื่อความสะดวกแก่ การตรวจ ติดตามผลและการช่วยเหลือแก่ไขปัญหาในแก่นักเรียน
๔. การรักษา紀律 เป็นวินัยของ โรงเรียน (School Discipline) รวมทั้งวิธีการ ที่จะให้นักเรียนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งทั้ง ๆ ของ โรงเรียนอย่าง เคร่งครัด
๕. บริการแนะแนวนักเรียน (Guidance Services) มีการบริการการศึกษา แก่เด็ก เพื่อช่วยเหลือเด็กเป็นพิเศษในการส่ง เสิร์วิพัฒนาการงานค่าง ๆ ของ นักเรียน ตามความพร้อมและความสามารถของ เด็กแต่ละคน
๖. กิจกรรมค่าง ๆ ของนักเรียน (Student Activities) ให้แก่กิจกรรม ประกอบหลักสูตร หรือนอกหลักสูตร (Extra-class activities) อันได้แก่สภานักเรียน ทุนμμωρας ภารกุลเสือ อนุการชาด การละครบ การทศนิษฐ์ การแข่งขันฟุตบอลและอื่น ๆ (กิจไช สาร, ๒๙๖ : ๒๐๘ - ๒๑๐)

ส่วน แคมป์เบลล์ (Campbell, 1972 : 149 - 154) ที่มีความคิดเห็นในหัวข้องเดียวกัน แต่ได้เน้นเพิ่มเติมในด้านบริการทางอาชีวะมีความสำคัญ ในงานบริหารกิจการนักเรียน ซึ่งได้แก่ การศึกษาจิตวิทยาเด็ก การบริการแนะแนวและที่ปรึกษา การทดสอบความถนัดความสามารถ การแก้ไขความบกพร่องทางการพูดและการฟัง การบริการด้านสุขภาพอนามัย การจัดการศึกษาซ้อมเสริมและการจัดการศึกษาพิเศษแก่ผู้พิการทางกาย ทางจิตใจและทางอารมณ์ ตลอดถึงการส่งเสริมเด็กที่มีความสามารถเป็นพิเศษ เฉพาะคน

๔. งานบริหารธุรการ การเงินและบริการ

ผู้บริหารการศึกษาในระดับโรงเรียนประถมศึกษา หรือโรงเรียนประชาบาล ส่วนมากมักใช้เวลาไปในการทำงานด้านธุรการ ซึ่งประกอบด้วยงานสารบรรณ การเงิน บัญชี อาคารสถานที่ และการให้บริการทางฯ แก่ครู นักเรียน ผู้ปกครองและประชาชน โดยทั่วไป มากกว่าการบริหารงานด้านวิชาการและอื่นๆ ทั้งๆ ที่วัตถุประสงค์ที่แท้จริงของโรงเรียนคือการให้การศึกษา หรืองานวิชาการนั้นเอง แต่อย่างไรก็ตามการบริหารการศึกษาจะสำเร็จราบรื่นได้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือของฝ่ายธุรการ การเงิน และการบริการ เป็นอันดับแรก โดยทั่วๆ ไปงานด้านธุรการนี้ส่วนใหญ่มักจะใช้ห้องครุภัณฑ์เป็นที่ปฏิบัติงาน และเพื่อเป็นแนวทางของผู้บริหารการศึกษา จึงขอแยกกล่าวเกี่ยวกับงานด้านดังนี้

๔.๑ งานธุรการโรงเรียน

การบริหารงานด้านธุรการเป็นงานบริการที่มีความสำคัญ เพราะเป็นสื่อกลางหรือเป็นศูนย์รวม ที่เปรียบเสมือนหัวใจสำคัญในการบริหารการศึกษาอีกด้านหนึ่ง กล่าวคือ งานธุรการเป็นงานหนังสือ ซึ่งนับตั้งแต่ คิด ร่าง เขียน พิมพ์ จัดทำ ทำสำเนา รับ ส่ง บันทึก ย่อ เรื่อง เสนอ สั่ง การตอบ เก็บเข้าที่ คนหา และรวมถึงการคิดค้น โถทอย ประสานงาน รู้จักกับเหล่า รู้จักหนังเบา คำ สูง ผู้ที่มีชื่อว่างานธุรการคือท่านที่เป็นผู้จัดการดี ทั้งทางหนังสือทางพูด ในการ

ติดต่อโทกอุ๊ จักระเปี่ยบและสั่งการ เป็น จังจะเป็นนักธุรการที่ดี (บุญชู เจนพันธ์,
๒๕๙๕ : ๙๐)

สำหรับ วิญญู สารี (๒๕๑๖ : ๓๐๖ - ๓๓๑). ที่มีแนวความคิดคล้ายคลึงกัน
มาก็ได้เพิ่มเติมว่างานธุรการนั้นจะต้องครอบคลุมถึง การจัดทำทะเบียนและบัญชีทางภาษี
เกี่ยวกับหลักฐานของทางราชการ การเบิกจ่ายพัสดุ ครุภัณฑ์ การซ้อมแซม การควบคุม^๔
เวลา การจัดทำสถิติการปฏิรูปราชการของราชการและเจ้าหน้าที่ การติดต่อประสาน
งานกับฝ่ายอื่นๆ ตลอดถึงการดูแลความสะอาดเรียบร้อยของสำนักงานด้วย

๔.๒ งานค้านการเงินของโรงเรียน

งานทุกอย่างในโรงเรียนจะประสบความสำเร็จได้ยาก หากขาดเงิน
หรืองบประมาณในการใช้จ่าย จะนั้นจึงถือได้ว่าเรื่องของการเงินเป็นเรื่อง
ที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง หากบุหริหารไม่มีความรู้ ในมีความเชี่ยวชาญแล้ว อาจ
จะทำให้เกิดความบกพร่องและความเสียหายแก่คนสองและหน่วยงานได้
ดังนั้นบุหริหารจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาหาความรู้ และทำความ
เข้าใจให้ดีอย่างแท้จริง

วิเชียร จันทร์สุริยา (๒๕๑๕ : ๓) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ในการ
จัดงบประมาณเพื่อการศึกษานั้น สำนักงบประมาณไทย แบ่งงบประมาณออก
เป็น ๑๐ ประเภท คือ

๑. ประเภทเงินเดือน ได้แก่ เงินที่จ่ายเป็นรายเดือนให้แก่ข้าราชการ
ที่ได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งประจำ

๒. ประเภทค่าจ้างประจำ ได้แก่ เงินที่จ่ายเป็นรายเดือนให้แก่
ลูกจ้างประจำ ในลักษณะค่าตอบแทนการปฏิรูปงาน

๓. ประเภทค่าจ้างชั่วคราว ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างในลักษณะ
ค่าตอบแทน

๔. ประเกทคากอบแทน ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເປັນຄ່າເຈົາເວີຍມູກ ຄ່າອາຫາຮ່ວງເວລາ ຄ່າເບີ່ງປະຖຸມ

๕. ประเกທຄາໃຫ້ສອຍ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເພື່ອແລກັນຄ່າບວງການ ເຊັ່ນ ກ່າໄປຮອຍໆ ຄ່າເຫຼົາສຕານີ້ ຄ່າເບີ່ງເລີ່ມຫານະ ຄ່າເຫຼົາທັກ ຄ່າຂອມແໜ່ງຮັບພົມ ສິນຄາງໆ ກ່າໃຫ້ຈໍາຍເບົດເທັດ

๖. ประเกທຄ້າສຸດ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເປັນຄ່າສິ່ງຂອງ ຂຶ້ງເນື່ອໃຫ້ແລ້ວສິນເປັດອົງໜົດໄປ ທີ່ອໝາຍສກາຟໄປໃນຮະບະເວລາໄຟ່ນ້ານັກ ເຊັ່ນ ຄ່າເຄື່ອງເຈີນແບບພິມພ ຄານຳມັນເຊື້ອເຫຼິນ

๗. ประเกທຄ່າຄູງກັນທີ່ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເປັນຄ່າສັງຫາຮັບພົມທີ່ຄ່າວົງມື້ຢູ່ນ້ານ ເຊັ່ນ ໂກງ ເກົ້ວ໌ ຖໍ ຍານພາຫະ ເຄື່ອງພິມພາງໆ

๘. ประเกທຄ່າທົນແລະສິ່ງອອສຮາງ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເປັນຄ່າສ້າງອາການເວີນ ບານພັກຄູ ໂຮງຝຶກງານແລະອາການປະກອບອື່ນໆ

๙. ประເງິນອຸດໜູນ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ຈໍາຍເປັນຄ່າການ ອຸດໜູນພາງໆ ສໍາຫັບຂອງປະນາຍການກືກ່ານີ້ອັດຕັ້ງຈໍາຍໄວ້ເພື່ອເປັນຫຼຸນອຸດໜູນການກືກ່ານ ໃຫ້ແກ້ນັກເຈີນ ຜັກທັກຄູໃນຫອງດືນກັນການ

๑๐. ประເງິນຈໍາຍອື່ນໆ ໄດ້ແກ່ເງິນທີ່ເຂົ້າມວດໃດໜ້າດັ່ງນີ້ໄໝ ເຊັ່ນ ຄ່າການເງິນໄດ້ ຄ່າຮັກໝາພາຍາລ ເງິນກ່າວຍການກືກ່ານມູກ (ເງິນກ່ານບໍ່ຮູ່ງການກືກ່ານ ນອກເໜື້ອຈາກຄ່າເຈົາເວີນ) ແລະອື່ນໆ (ມີລັກຜະຄລາຍເງິນນັກດາງ)

ແຫ່ສໍາໜັບໂຮງເຈີນປະນົມກືກ່ານທີ່ໂຮງເຈີນປະນາກາລັນ ໂດຍຫົ່ວ້າໄປການບວງທາງຄ່າການເງິນຂອງໂຮງເຈີນ ມັກຈະເກີ່ວຂອງກັນເງິນບໍ່ຮູ່ງການກືກ່ານຂອງໂຮງເຈີນ ອຳນາຈການເກີ່ວກ່ານເງິນ ກາຣຈໍາຍທີ່ອການ ກອ້ອນື້ຝັກພັນເຫັນນັ້ນ ແຕ່ດືງຍ່າງໄຮ້ການຜູ້ບໍລິຫານກືກ່ານກໍຈະສັນໃຈ ແລະກືກ່ານເກີ່ວກັນຫລັກການຈັດປະປະມາພໄວ້ນັ້ນ ເພື່ອປະກົມການພິຈາລາຍໃຫ້ຈໍາຍເງິນໃຫ້ເປັນປະໂຍດນຳນາກທີ່ສຸດ ດັ່ງເຊັ່ນ

ນໍາຍີ້ ອັ້ງກາກຮົມ (໨໕໐້ : ໨໐້) ໄດ້ເສັນອະດີການໃນການຈັດປະປະມາພໄວ້ ລະພາກ ສຽບໄກດັ່ງນີ້

๕. หลักการคacula ใจ หมายความว่า หมายราชการ ใจจะทำงานอย่างใด ใช้เงินเท่าไร จะทองคิดวางแผนไว้เป็นการล่วงหน้า
๖. หลักประชาธิปไตย คือต้องให้ราษฎร์ผู้เสียภาษีหรือผู้เป็นเจ้าของเงินมีส่วนรู้เห็น และให้ความเห็นชอบหั้งในค่านรายได้และรายจ่าย
๗. หลักคุณภาพ งบประมาณจะต้องสมดุลย์กัน แต่ไม่ได้มายความว่ารายได้ที่รายจ่ายจะต้องเท่ากัน อาจจะมีขาดคุณภาพทางความความจำเป็น แต่แล้วก็ต้องพยายามให้เกินคุณภาพ เพื่อป้องกันประเทมีหนี้สินลงพื้นที่
๘. หลักยุติธรรม คือให้มีความยุติธรรมทั้งค่ารายได้ และรายจ่าย
๙. หลักสารัคณ์ประโยชน์ ต้องคำนึงถึงประโยชน์มัจฉุบันและอนาคต
๑๐. หลักประสิทธิภาพ เกี่ยวข้องการควบคุมงบประมาณรายจ่ายและรายได้ ที่ส่วนราชการผู้มีหน้าที่จะทองระมัดระวัง สอดส่องให้เกิดประสิทธิภาพที่สุด

๔.๓ งานด้านบริการทางฯ

เนื่องจากว่าโรงเรียนเป็นสถานศูนย์ประชาคม ฉบับโรงเรียนจึงควรจัดบริการทางฯ ให้แก่ประชาชนตามสมควร ทั้งทางด้านวิชาการ และบุคลากร ในโอกาสที่เมืองสม เช่น บริการห้องสมุดให้ประชาชนเข้ามาใช้ จัดที่พักผ่อนหย่อนใจในบริเวณโรงเรียน ให้ยึดสถานที่หรืออวสุขของโรงเรียนใช้ การจัดทัศนศึกษา การประกวดศิลปหัตถกรรม การแข่งขันกีฬา การแสดงผลงานของนักเรียน การจัดสอนหรือบรรยายอบรมพิเศษให้แก่นักเรียนและประชาชนเป็นครั้งคราวตามโอกาสอันควร ซึ่งล้วนเหล่านี้เป็นภารกิจทางการศึกษาไม่ควรละเลยหรือเพิกเฉยเป็นอันขาด ทรงกันช้ามควรถือเป็นหน้าที่ เพราะโรงเรียนเป็นศูนย์ประชาคมดังกล่าวแล้ว (กิจญ์ไชย สาคร,

๒๔๗๖ : ๓๐๖ - ๓๓๓)

พนัส หันนาคินทร์ (๒๔๗๖ : ๒๙๔ - ๒๓๒) ได้แนะนำเกี่ยวข้องด้านบริการทางฯ ในการให้การศึกษาแก่นักเรียนนั้น โรงเรียนมีหน้าที่จะทองจัดบริการทางฯ เพื่อให้การศึกษาเจ้าเรียนของนักเรียนเป็นไปด้วยความสะดวกและได้ผลเต็มที่

บริการเหล่านี้ออกจากจะเป็นไปเพื่อให้ความช่วยเหลือนักเรียน ให้ได้รับประโยชน์จากการศึกษาของโรงเรียนอย่างเต็มที่แล้ว ยังอาจใช้เป็นเครื่องมือสำหรับให้การศึกษาโดยทรงแก่นักเรียนไปในทั่วทุก บริการทั่งๆที่โรงเรียนควรจัดให้มีขึ้นมีดังนี้ การบริการสุขภาพ การบริการ เกี่ยวกับการป้องกัน การบริการ เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล การจัดอาหารกลางวัน การจัดร้านค้าภายในโรงเรียน การจัดให้ความปลอดภัยแก่นักเรียน

๙๐. องค์กรบริหารส่วนจังหวัด

ตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ.๒๕๔๔ ระบุให้องค์กรบริหารส่วนจังหวัดมีฐานะเป็นนิติบุคคล มีสภajังหวัดเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งได้รับการเลือกตั้งจากราษฎรภายในกำหนด มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการส่วนจังหวัดในเขตปักครอง นอกเหนือจากเขตเทศบาล สุขาภิบาลและองค์กรบริหารส่วนทั่วไป (ไปญล์ชางเรียน, ๒๕๗๑ : ๑๔)

ในการบริหาร องค์กรบริหารส่วนจังหวัดไม่มีเจ้าหน้าที่ของตนเองอย่างครบครัน เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารจึงได้แก่ราชการประจำที่ส่วนราชการส่งมาประจำยังส่วนภูมิภาค โดยมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ค้าดำเนินกิจการบริหารส่วนจังหวัด เหตุผลที่ไม่มีเจ้าหน้าที่เป็นของตนเองนั้น เป็นจากงบประมาณส่วนจังหวัดมีไม่พอที่จะจัดอัตรากำลังเจ้าหน้าที่และเครื่องมือ เครื่องใช้ เพื่อค้าดำเนินกิจการของตนเองได้

การดำเนินงานของสภajังหวัด สมาชิกสภajังหวัดมีอำนาจที่จะตั้งกระทู้ถามผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งในฐานของหัวหน้าฝ่ายบริหารของสภajังหวัด ในเรื่องที่เกี่ยวกับสภajังหวัดและเรื่องอำนาจหน้าที่ของส่วนภูมิภาค แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีสิทธิที่จะไม่ตอบกระทู้ ในเมื่อเห็นว่า เป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเปิดเผย และอาจจะสั่งเพิกถอนมิชั่งไม่ชอบด้วยกฎหมายจังหวัดได้ เมื่อเห็นว่ามันมีลักษณะ เป็นการ เมืองแห่งรัฐ หรือฝ่าฝืนกฎหมาย และในการนี้ห้ามนิสภajังหวัดอภิปรายคำสั่งเพิกถอนนั้น

ตาม พ.ร.บ. ระเบียบวิหารราชการส่วนจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด คำร่างคำแต่ง ๒ ฐานะคือ ในฐานะหัวหน้าของฝ่ายบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และในฐานะตัวแทนของส่วนกลางโดยความคุ้มครองและการดำเนินการบริหารราชการ ยั่งนิ่นในจังหวัดกับส่วนกลาง

ในการเงิน ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายได้กำหนดให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ควบคุมและอย่างใกล้ชิด กระทรวงมหาดไทยมีอำนาจตรวจสอบและเบี้ยให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดคุมภูมิคิ เช่น การงบประมาณ การเบิกจ่าย การรักษา การตรวจสอบ การจ้างและการจัดทำพัสดุคงฯ เป็นตน

ฎัญญ์ สาษร (๒๕๑๖ : ๓๔๔) โค้แสคงแนวคิดไว้ว่า โดยหลักการกระจายอำนาจแห่งกฎหมายปกครอง ที่ต้องการให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารการศึกษา จึงมีการโอนการศึกษาในระดับประถมศึกษาจากกระทรวงศึกษาธิการ ไปให้กระทรวงมหาดไทย และกระทรวงมหาดไทยก็มุ่งให้เป็นหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดดำเนินการ ซึ่งอยู่ในความควบคุมดูแลและการอำนวยความสะดวกจากการปกครอง และการศึกษาปฐมบาล

หน้าที่ของกรมการปกครองในการบริหารการศึกษาในท้องถิ่น มีดังนี้

๑. กำหนดนโยบายว่าจะให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดบริหารงานอย่างไร จึงจะໄດ้ผลตามความมุ่งหมาย
๒. จัดสรรงบเงินอุดหนุนให้แก่จังหวัดตามความจำเป็น เป็นการทางบัญชีประมาณ ให้ เพื่อใช้จ่ายในการศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามความต้องการของประชาชนโดยผ่านการพิจารณาของสมาชิกสภาจังหวัด
๓. ควบคุมการบริหารงานของจังหวัดให้ตรงตามอำนาจหน้าที่ที่ระบุไว้ในกฎหมาย โดยเฉพาะ ตลอดจนการใช้จ่ายเงินตามโครงการ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น
๔. สงเสริมสวัสดิการในโรงเรียน ห้องเรียนและนักเรียนในเรื่องอาคารสถานที่และอุปกรณ์เครื่องใช้ที่จำเป็นต่างๆ

๔. ช่วยประสานงานระหว่างองค์การที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ คุรุสภา องค์กรบริหารส่วนจังหวัดและสำนักงบประมาณ
๕. พยายามให้องค์กรบริหารส่วนจังหวัดสามารถทำงานให้ตรงตามเป้าหมายมากขึ้น สามารถปักธงคงทนlong ได้มากขึ้น เพื่อยังคงภาระรัฐบาล

เพื่อความสะดวกในการจัดการศึกษาประชานาถของกรมการปกครอง กรมการปกครองจึงได้ตั้งกองการศึกษาประชานาถขึ้น เพื่อรับงานด้านการศึกษาโดยเฉพาะ และคุ้มครองการศึกษาประชานาถในส่วนภูมิภาคเพียงด้านเดียว กองการศึกษาประชานาถแบ่งหน่วยงานออกเป็น ๑ แผนก คือ แผนกสารบรรณ แผนกงบประมาณการรายจ่ายและแผนกประสานงาน ซึ่ง ๑ แผนกมีงานจะหันต่อรับผิดชอบ คือ

๖. ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อคำแนะนำการบริหารการศึกษาประชานาถขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด
๗. เป็นเจ้าหน้าที่คำแนะนำการจัดและของบประมาณเงินอุดหนุน แจ้งยอดเงินอุดหนุนไปยังจังหวัด ตลอดจนตรวจสอบการดำเนินการใช้จ่ายเงินงบประมาณให้เป็นไปตามแผนงานขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดแต่ละแห่ง
๘. จัดทำทะเบียนและตรวจสอบหรือพิสูจน์ของโรงเรียน
๙. ดำเนินการเกี่ยวกับอัตรากำลัง เงินเดือน บำเหน็จ เครื่องราชอิสริยาภรณ์ และอนุญาตของข้าราชการครู
๑๐. เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการ ประสานงานการฝึกอบรมครุประชานาถตามโครงการที่ได้กำหนดไว้
๑๑. จัดทำสถิติต่างๆเกี่ยวกับโรงเรียน ครู นักเรียน

เดกิ้งศักดิ์ พัฒโน (๒๕๔๕ : ๒๐๖) ได้กล่าวว่า กระทรวงมหาดไทย มีกองการศึกษาประชานาถซึ่งสังกัดกรมการปกครอง เป็นเจ้าหน้าที่ดำเนินงานโดยมีชัย เชษรับผิดชอบ คือ

- ก. ส่งเสริมให้ห้องถินมีอำนาจในการบริหารการศึกษาอย่างเต็มที่

- ช. ส่งเสริมให้ประชาชนในห้องถังมีส่วนร่วมในการบริหารการศึกษา ให้มากที่สุด
- ก. ส่งเสริมให้ราชการและประชาชนในห้องถัง ได้มีความรู้ความสามารถในการจัดการศึกษา
- ง. ช่วยเหลือเกี่ยวกับการศึกษาแก่ห้องถัง ในด้านการบริหารบุคคล การเงิน และวัสดุอุปกรณ์ทางฯ
- จ. ส่งเสริมสร้างศักยภาพให้แก่เจ้าหน้าที่ ชั่งปูมติงานเกี่ยวกับการศึกษา ประชาชนและนักเรียน
- ฉ. เป็นศูนย์กลางประสานงานคนการบริหารการศึกษาระหว่าง หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง
- ช. ตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงาน ในฐานะที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๓ (พ.ศ.๒๕๔๔ - ๒๕๖๑) ได้กล่าวถึงนโยบายในการจัดการประชุมศึกษา ในหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ระบุไว้ว่า ๓ ประการ คือ

- ๑. จัดให้เด็กที่มีอายุในเกณฑ์ปัจจัยไม่เข้าเรียนโดยทั่วถึงกัน
- ๒. เร่งรัดขยายการศึกษาประชุมศึกษาตอนปลายให้มากยิ่งขึ้น
- ๓. ปรับปรุงคุณภาพของครูในด้านคุณวุฒิและการฝึกอบรม ขยายปริมาณพร้อมทั้งส่งเสริมสร้างศักยภาพครู และแก้ไขภาระการขาดแคลนครูในห้องถังกันด้วย
- ๔. ปรับปรุงงานในด้านบริหาร การติดตามการสอนของครู และการนิเทศการศึกษา เพื่อให้การปฏิบัติงานของครูมีประสิทธิภาพสูงขึ้น
- ๕. ปรับปรุงหลักสูตร แบบเรียน วิธีการสอน การวัดผลและอุปกรณ์การสอน เพื่อให้การศึกษาสนองความต้องการของห้องถังให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะให้เน้นความเชิง实用性
- ๖. ปรับปรุงโรงเรียนใหม่ลักษณะเป็นโรงเรียนชุมชน โดยระดับทรัพยากรของโรงเรียนมาใช้ให้สอดคล้องกับการพัฒนาห้องถัง

๔. ลงเลิร์นให้ประชาชนและห้องถิน เข้ามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาใหม่ๆ กิจกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๖๘ : ๔ - ๕)

เพื่อเป็นเครื่องยืนยันให้เห็นว่า การบริหารการศึกษาขององค์กรบริหารส่วน จังหวัด มีความเกี่ยวพันและเกี่ยวข้องกับฝ่ายต่างๆ อะไรมากนั้น สินิ วิไลจิตร์ (๒๕๖๘ : ๕) ได้อธิบายไว้ว่า งานบริหารการศึกษาของห้องถินแบ่งออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ

๑. ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารมีศึกษาธิการจังหวัดเป็นผู้ช่วย และให้คำปรึกษา ส่วนเจ้าหน้าที่บัญชุมติงานที่มีหัวหน้าส่วนการศึกษาและ นายอำเภอ การบัญชุมติงานของผู้ว่าราชการจังหวัดทองเป็นไปตามต้องของ สภาจังหวัด
๒. สภาจังหวัด ประกอบด้วยสมาชิกที่ราชภูมิในห้องถิน เลือกตั้งขึ้นมา ทำหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ และควบคุมการบริหารงานของผู้ว่าราชการจังหวัด และงบประมาณที่ใช้ในการจัดการศึกษาประชาบาล มีทั้งเงินอุดหนุนจาก รัฐบาลกลางและเงินรายได้ของจังหวัด เงินที่ประชานมารจาก เงินทุก ประเภทก็ถูกจัดไว้ใช้จ่ายให้ท้องออกเป็นข้อบัญญัติจังหวัด โดยดำเนินการ พิจารณาของสมาชิกสภาจังหวัด เสียงก่อน ผู้ว่าราชการจังหวัดจะนำมามาใช้ จ่ายโดยพละการไม่ได้ เงินอุดหนุนที่กรรมการปักครองจัดสรรไปในที่จัดสรร เป็นเงินก้อน องค์กรบริหารส่วนจังหวัดมีอิสระที่จะกำหนดรายละเอียด เอาเอง โดยมีสภาจังหวัดเป็นผู้ควบคุมให้เป็นไปตามความต้องการของ ห้องถินทุกประการ จะนั่นในการจ่ายเงินงบประมาณเมืองกระทรวง มหาดไทยเป็นผู้จัดสรร แต่ไม่มีอำนาจในการใช้จ่ายแต่อย่างใด

วิญญู ษะชร (๒๕๖๘ : ๓๗ - ๓๙) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดองค์กร บริหารการศึกษาขององค์กรบริหารส่วนจังหวัดไว้ว่า ผู้มีตำแหน่งสูงสุด คือ ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นผู้บังคับบัญชาและดูแลงานในจังหวัด โดยเป็นฝ่ายบริหารขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด มีฐานะเป็นตัวแทนของห้องถิน มีปลัดจังหวัดเป็นปลัดองค์กรบริหารส่วนจังหวัด

รับผิดชอบในการจัดการศึกษาประชาชน ขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด มีหัวหน้าส่วน
การศึกษาติดต่อประสานงานระหว่างจังหวัดกับกรมการปกครอง และกรมสามัญศึกษา
ในระดับอำเภอ เมน้ำอ่าวເກອເປັນຫວ່ານັບນັງຄົມບຸດູຈາໂດຍມີຫວ່ານໍາມວດກາຮັກສິກິດາເປັນຍູ້
ບົງລັດລົດທັນກັນລົງໄປ ຄັ້ງແສກງໄວ້ໃນພາບປະກອນທີ່, ຕ່ອໄປນີ້

ที่มา : กองการศึกษาประชาชน กรมการปกครอง , ม.ป.ส. ๒๕๖๗

โภพิ พารีกุล (๒๕๐๔ : ๑ - ๔) ได้สรุปหน้าที่และความรับผิดชอบ เกี่ยวกับ การปฏิบัติงานการศึกษาประชาบาลขององค์กรบริหารส่วนจังหวัด โดยจัดแบ่งเป็นระดับ ทางๆดังนี้

๑. ระดับจังหวัด เป็นหน้าที่ของส่วนการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบ โดยมีหัวหน้า ส่วนการศึกษาของจังหวัดรับผิดชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
๒. ระดับอำเภอ เป็นหน้าที่ของหมวดการศึกษาอำเภอเป็นผู้รับผิดชอบ โดย มีหัวหน้าหมวดการศึกษาเป็นผู้รับผิดชอบและให้ความช่วยเหลือนายอำเภอ ในกิจการค่างๆที่เกี่ยวกับการศึกษา
๓. ระดับโรงเรียน การบริหารการศึกษาระดับโรงเรียนนั้น มีครูใหญ่เป็นผู้รับผิดชอบต่อนายอำเภอ ฉะนั้นครูใหญ่จึงเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นตนในการจัดการ ศึกษาประชาบาล และมีผู้ช่วยครูใหญ่ คณบดีในโรงเรียนเป็นผู้ช่วยเหลือ ในการดำเนินการ เพื่อในการบริหารการศึกษานั้นๆเป็นอย่างมาก

ระพิล สีศุภารณ (๒๕๐๔ : ๔๔ - ๔๖) ได้กล่าวว่า หน้าที่ของผู้บริหาร โรงเรียนหรือครูใหญ่นั้น ต้องกล่าวอย่างย่อๆก็มีเพียง ๒ ประการ คือ การบริหารทั่วไป งานเสมอ ประจำ จัดการค้วบคูล การนิเทศ กิจกรรมพิเศษ ความรับผิดชอบต่อชุมชน และอื่นๆ ซึ่งหากจะกล่าวโดยละเอียดแล้วงานครูใหญ่จะมีประมาณ ๘๐ เรื่องหรืออาจ จะมากกว่านั้น

ผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานการวิจัยในประเทศไทย

ธรรมนูญ ตั้มทะเตเมี่ย (๒๕๙๔ : ๗๖ - ๘๘) ได้วิจัยพฤติกรรมผู้บริหารการศึกษาประชานาถ ในหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดปรากฏว่า การบริหารการศึกษาประชานาถขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ยังไม่บรรลุผลเพิ่มมากตามความมุ่งหมายที่ได้วางไว้

เด็กศักดิ์ พัฒโน (๒๕๙๔ : ๙๔ - ๑๗) ทำการวิจัยเรื่องการเข้ามีส่วนของประชาชนในการศึกษาประชานาถพยาประชานส่วนใหญ่ยังเสียสละแรงงานมากกว่าอย่างอื่น ในการเข้าร่วมเกี่ยวกับการศึกษาประชานาถและการเข้าร่วมเสียสละทางบังคับจากการจ้างใช้ หรือการซักจุุงของครู เสียเป็นส่วนมาก ลักษณะมาก็คือกันผู้ใหญ่บ้าน ส่วนความรู้สึกของประชาชนที่เกิดขึ้นมาเองนั้นมีเพียง ๓๐ เปอร์เซนต์ แสดงว่าความรู้สึกที่จะเข้ามาร่วมมือทบทวนหรือความต้องการยังอยู่ในระดับต่ำ จึงจำเป็นจะต้องใช้วิธีซักจุุงหรือจูงใจโดยผ่านทางครู กันนั้นผู้ใหญ่บ้าน และหากจะให้ประชาชนเสียสละแรงงานแต่เพียงอย่างเดียว จะมีผู้เสียสละแรงงานถึง ๔๐ เปอร์เซนต์ ส่วนที่เหลือจะเสียสละเงินและวัสดุ

ควรเรื่อง รัตนิน (๒๕๙๔ : ๘๘) ที่ได้ทำการวิจัยงานบริหารการศึกษา โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และพบว่าโรงเรียนต่างๆ มีการปฏิบัติงานในด้านความล้มเหลวบัญชุมชนน้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับปรัชญาของการจัดการศึกษาเพื่อชีวิตและสังคม จึงควรจะได้มีการยึดหยุ่นสอนปรัชญาและเบี่ยงช้อบังคับต่างๆ โรงเรียนควรจะได้จัดกิจกรรมรวมพัฒนาชุมชน ครุภารกอไปเยี่ยมเยียนนักเรียนและผู้ปกครอง อีกทั้งจะต้องเข้าร่วมในงานเทศบาลต่างๆ ของชุมชนตามโอกาส โรงเรียนควรจะมีแผนงานล้มเหลวบัญชุมชนในระยะยาว และมีกระบวนการท่องเที่ยวนักเรียน ให้ได้ประโยชน์ความตั้งมุ่งประสงค์ นอกจากนี้โรงเรียนอาจขอความร่วมมือจากองค์การ สมาคม หน่วยงานอื่นๆ และหน่วยงานของรัฐตามควรแก่กรณี ครูใหญ่และ

คณะกรรมการจะมีส่วนช่วยให้คุณชนเข้ามามีส่วนร่วมในโรงเรียนได้ โดยการกระทำทันทีเป็นตัวอย่างที่ดี เปิดการอบรมทางวิทยาการ เพื่อแนะนำแก่คุณชนบางเป็นครั้งคราว หากแหล่งทรัพยากรในห้องถินมา เป็นประโยชน์แก่โรงเรียน หากทางห้ากจุ่งคุณชนให้เห็นคุณค่าของการศึกษาและเปิดโอกาสให้คุณชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาในโรงเรียนใหมากขึ้น

โรงเรียนควรมีกระบวนการศึกษาของโรงเรียน สมาคมครูผู้ปกครอง เพื่อช่วยประสานงานระหว่างโรงเรียนกับคุณชน ส่วนการบริหารงานอีก ๔ ด้านคือ การบริหารวิชาการ การบริหารบุคลากร กิจกรรมนักเรียน งานธุรการ การเงินและบริการ นั้น โรงเรียนปฏิบัติงานโดยผลดี แต่ปรากฏว่าคุณชนได้เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องยังน้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อุวิช แกร์เกต (๒๕๔๘ : ๖๘ - ๘๐) ให้ทำการวิจัยเกี่ยวกับงานบริหารการศึกษาโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในปี พ.ศ.๒๕๔๘ ปรากฏผลดังนี้

๑. โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร มีการปฏิบัติงานด้านความลับพันธุ์กับคุณชนน้อย จนอาจกล่าวได้ว่าไม่มีการปฏิบัติงานด้านนี้เลย
๒. การปฏิบัติงานด้านวิชาการของโรงเรียน มีน้อยกว่าด้านการบริหารธุรการ ซึ่งอาจจะเกิดจากครูขาดช่วงและกำลังใจในการปฏิบัติงาน
๓. บุคคลในโรงเรียนมีปริมาณงานในหน้าที่อยู่ในระดับสูงมาก
๔. กลุ่มผู้บริหาร นักวิชาการ และประชาชนเข้าใจ้งานธุรการ การเงิน และการบริการ เป็นงานหนัก จึงให้ความสำคัญแก่งานในด้านนี้มากกว่าด้านอื่นๆ

สมควร หยุ่นไหโรวน (๒๕๔๘ : ๒๐๑) ทำการวิจัยงานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคใต้ ซึ่งสูมตัวอย่าง จังหวัดในภาคใต้ ๗ จังหวัดคือ สงขลา ภูเก็ต และพังงา โดยทำการทดสอบผู้บริหาร นักวิชาการ และประชาชนรวม ๓๖๓ คน และได้สรุปผลการวิจัยไว้ดังนี้

๑. งานด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ผู้บริหารมีความเห็นว่า โรงเรียนปฏิบัติงานด้านนี้ดีแล้ว แต่นักวิชาการและประชาชนมีความเห็นว่า โรงเรียนให้ความสัมพันธ์กับชุมชนน้อยไป
๒. งานวิชาการ ผู้บริหารและประชาชนเห็นว่าโรงเรียนปฏิบัติงานด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ดี แต่นักวิชาการเห็นว่ายังไม่ได้ปฏิบัติให้ดีเท่าที่ควร
๓. งานบุคคล ผู้บริหาร นักวิชาการและประชาชน ลงความเห็นสอดคล้อง ทรงกันว่าโรงเรียนได้ปฏิบัติงานด้านนี้อยู่ในเกณฑ์ดี
๔. งานกิจกรรมนักเรียน ผู้บริหารและนักวิชาการมีความเห็นคล้ายคลึงกันว่า โรงเรียนปฏิบัติงานด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนประชาชนเห็นว่า โรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่ในระดับดีพอสมควร
๕. งานธุรการ การเงินและบริการ ผู้บริหารและประชาชนมีความเห็นว่า โรงเรียนปฏิบัติงานด้านนี้อยู่ในระดับดี แต่นักวิชาการให้ความเห็นว่า โรงเรียนปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง
๖. โครงสร้างระบบบริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วน จังหวัดในภาคใต้ โรงเรียนส่วนใหญ่ยังปฏิบัติงานไม่ถูกต้องเท่าที่ควร การแบ่งหน้าที่ยังมีความสับสน ไม่ได้มารฐานากล้วยคีบง ส่วนลักษณะ บัญชาในโรงเรียนอาจๆ ส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน

ส่วน จันทรานี สงวนนาม (๒๔๘ : ๑๕๐) ได้ทำการวิจัยงานบริหารการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดในภาคกลาง ๘ จังหวัด โดยสอบถามผู้บริหาร นักวิชาการและประชาชนรวม ๕๗๖ คน ทดสอบในเขต ๑๖ โรงเรียน ผลของการวิจัยส่วนใหญ่คล้ายคลึงกับของ สมัคร หนูไฟโจน์ แต่ที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือ

๑. โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในด้านวิชาการ บุคลากร กิจการ นักเรียน ชุรการ งานเงินและบริการ ค่อนข้างมากและปฏิบัติโดย ยกเว้นความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนเท่านั้น ที่ปรากฏว่าโรงเรียน ยังปฏิบัติค่อนข้างน้อย

๖. ผู้ปกครองนักเรียนส่วนใหญ่ที่สนใจจากการจัดการศึกษาของโรงเรียนในห้องสอนของตน ส่วนมากจะเป็นผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นเพศชายมากกว่าผู้ปกครองที่เป็นเพศหญิง

ปรีดา เชือตระกูล (๒๕๔๘ : ๑๔๙) วิจัยเกี่ยวกับ�性วิหารของโรงเรียน ประเมินศึกษาสังกัดเทศบาลในภาคกลาง โดยทดสอบบุญวิหาร นักวิชาการและผู้ปกครองนักเรียน รวมทั้งหมด ๘๐๖ คน สรุปผลการวิจัยและสิ่งที่ค้นพบดังนี้

๑. ผลการวิจัยได้ขอสรุปออกมายังว่า เป็นเอกสารที่จากกลุ่มประชากรว่า โรงเรียนปฏิบัติงานด้านธุรการและการเงินมากเหมาะสมเป็นอันดับหนึ่ง แต่บุญวิหารด้านความสัมพันธ์กับชุมชนน้อยที่สุด
๒. ทิราษากการบริหารการศึกษาทั้ง ๕ ด้าน สรุปได้ดังนี้
 - ๒.๑ งานชุมชน บุญวิหาร นักวิชาการและประชาชนเห็นว่า ประชาชน มีส่วนร่วมในการของโรงเรียนและให้ความช่วยเหลือโรงเรียน น้อย โรงเรียนก็ให้ความช่วยเหลือชุมชนน้อยด้วย ในการให้ความร่วมมือกับหน่วยราชการ อื่นค่อนข้างมากในความเห็นของนักวิชาการ แต่บุญวิหาร เห็นว่าดีปานกลาง
 - ๒.๒ งานวิชาการ บุญวิหารเข้าใจเรื่องหลักสูตรดีมาก เกี่ยวกับประโยชน์ที่เกิดได้รับจากโรงเรียน ประชาชนเห็นว่าได้ประโยชน์มาก บุญวิหารเห็นว่าได้ประโยชน์ปานกลาง นักวิชาการเห็นว่า ยังน้อย และเกี่ยวกับการนิเทศการสอนของครูใหญ่ บุญวิหารและประชาชนเห็นว่าปฏิบัติงานดีมาก นักวิชาการเห็นว่าปานกลาง การพัฒนาครุภัณฑ์วิชาการ บุญวิหารเห็นว่าโรงเรียนทำได้ปานกลาง แต่นักวิชาการเห็นว่ายังน้อย
 - ๒.๓ งานบริหารบุคคล บุญวิหารเห็นว่าคนสองคนเป็นบทบาทในการบริหารบุคลากรน้อย แต่เกี่ยวกับความเหมาะสมในการปฏิบัติงานด้านนี้ของโรงเรียน บุญวิหารเห็นว่าดีมาก แต่นักวิชาการและประชาชนเห็นว่าดีปานกลาง

- ๒.๔ งานกิจการนักเรียน เกี่ยวกับการเกณฑ์เด็กเข้าเรียนมีบัญชาน้อย ทั้งตามความเห็นของผู้บริหารและนักวิชาการ ส่วนการปฏิรูปที่งานนี้เนมาะสมหรือไม่นั้น นักวิชาการและประชาชนเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง แต่ผู้บริหารเห็นว่าน้อย
- ๒.๕ งานค้านธุรการและการเงิน ผู้บริหารและประชาชนเห็นว่าโรงเรียนปฏิรูปตามระเบียบโครงสร้างและมีความเหมาะสมในการปฏิรูปค่อนข้างมาก แต่นักวิชาการเห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง
๓. เกี่ยวกับโครงสร้างระบบบริหารในโรงเรียนค่อนข้างเหมาะสม แม้มีบัญชาเรื่องจำนวนบุคลากรในโรงเรียนมีไม่พอแก่ตำแหน่ง เพราะโรงเรียนส่วนมากเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก และขนาดปานกลาง
๔. เกี่ยวกับอาการสถานที่และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกความสะอาดค้างๆในโรงเรียน ประณีตศึกษาสังกัดเทศบาลในภาคกลาง ปรากฏว่าได้รับความเอาใจใส่จากเทศบาลดีที่สุด เท่าที่บประมาณเทศบาลจะอำนวย แต่ทางวิชาการได้รับความช่วยเหลือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องยังน้อย

จากการรายงานการศึกษาเบื้องต้น เรื่องระบบบริหาร การประเมินศึกษาของไทย โคลส์รุปผลของการสัมมนาเรื่องบัญชาในการบริหารโรงเรียนประชาบาลช่องครุฑ์ใหญ่ โรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั่วราชอาณาจักร รุ่นที่ ๔ ข. คณะกรรมการศึกษาธิการ หัว頂きกรรมมหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๖ ปรากฏว่า บัญชาการบริหารงานโรงเรียน ในส่วนที่สัมพันธ์กับชุมชนมี ๒ ประการ คือ

๑. บัญชาที่เกิดจากโรงเรียน อันได้แก่

- ๑.๑ ระเบียบข้อบังคับของทางราชการ เป็นอุปสรรคต่อการสนับสนุนความต้องการของชุมชน เช่น การจำกัดอายุเด็กในเกณฑ์บังคับ การจัดสรรงบประมาณลากชา การจำกัดเวลาและอำนาจในการออกใบสั่งให้

- ๑.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนยังไม่ดีพอ เพราะครูอยู่ทางห้องที่ไม่มีโอกาสสักสุกคลีกับประชาชน โรงเรียนขาดอุปกรณ์ที่จะเอื้ออำนวยอย่างโดยชั้นแก่ชุมชน และไม่เคยเปิดโอกาสให้ชุมชนได้เขาร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้น
- ๑.๓ ประชาชนขาดความศรัทธาในครูและบูริหาร เนื่องจากการตัวที่ไม่เหมาะสม และการใช้เวลาราชการไปศึกษาต่อภาคค้า ทำให้ขาดความเอาใจใส่กับหน้าที่ที่รับผิดชอบ
- ๑.๔ โรงเรียนขาดแหล่งทรัพยากรในห้องถัง เนื่องจากคงอยู่ไม่แหล่งทรัพยากร ขาดบุคลากรที่มีความรู้และประสบการณ์ ในรัฐใช้ทรัพยากรที่มีอยู่

๖. ปัญหาที่เกิดจากชุมชน

- ๒.๑ ประชาชนในชุมชนส่วนมากมองไม่เห็นคุณค่าทางการศึกษา เพราะประชาชนไม่รับการศึกษาต่อ ฐานะยากจน ขาดประชาสัมพันธ์ อันคือระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ความเชื่อมั่นทางศาสนาขาดกัน
- ๒.๒ ประชาชนมีความเชื่อใจผิด คือการพัฒนาโรงเรียนเป็นหน้าที่ของรัฐโดยตรง จึงไม่เคยเข้ามาร่วมมือ
- ๒.๓ สิ่งแวดล้อมรอบๆโรงเรียนเลื่อมโรม มีแหล่งอบายมุข การพนัน มีจรรยาบรรณชุดใหม่ และมีปัญหาลึบ เนื่องมาจากสถานการณ์ทางการเมือง
- ๒.๔ บูริหารระดับห้องถังขาดการสนับสนุนในเรื่องของการศึกษาเท่านั้น ทำให้ประชาชนไม่เข้าใจ และเห็นคุณค่าทางการศึกษาน้อยไป ขาดการประสานพันธ์ระหว่างบูริหารระดับห้องถังและโรงเรียน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ๒๕๖๗ : ๓๐)

โทชิโอะ (Toshio, 1963 : ๖) ให้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องหัตถศิลป์ของประชาชนต่อรัฐบาล ซึ่งให้ทำการวิจัยกับประชาชนในเชิงภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย พ犹ว่า ชาวบ้านส่วนใหญ่มีความคิดว่ารัฐบาลเป็นแหล่งเงินที่จะดองให้

ความช่วยเหลือแก่ชนบท การพัฒนาชนบทนั้นไม่ควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในเรื่องการเงิน แต่อาจจะให้ความร่วมมือในเรื่องแรงงาน

ผลงานวิจัยของทางประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้าผลงานของทางประเทศนั้น สミท (Smith, 1971 :

๒๓๗๗-๔) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของตัวแทนประชาชน ในการวางแผนและพัฒนาการศึกษา พมวฯ

๑. สมาชิกคณะกรรมการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและประชาชนมีความต้องการที่จะแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องราวทางอาชันจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาการศึกษา
๒. คณะกรรมการจากประชาชนจะไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับเรื่องราวทางฯ ที่ทางโรงเรียนดำเนินการ เพียงฝ่ายเดียว โดยที่คณะกรรมการไม่ได้มีส่วนรู้เห็นหรือรับรู้
๓. คณะกรรมการโรงเรียนและผู้บริหารเห็นพ้องกันว่า โรงเรียนจะเจริญก้าวหน้าขึ้นกว่าเดิมมาก หากได้มีคณะกรรมการดังกล่าวเข้าร่วมในกิจกรรมทางๆ ของโรงเรียน

เบเชอร์ (Becerra, 1974 : ๖๘๘๗-๔) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับบทบาทและความเข้าใจระหว่างผู้บริหารกับตัวแทนของชุมชน ในการวินิจฉัยปัญหา เขาได้พิจารณาตัดสินปัญหาโดยที่เกี่ยวกับโรงเรียน ผู้บริหารและตัวแทนชุมชนจะต้องรวมมือกัน ทุกฝ่ายจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการทางการศึกษาตามหน้าที่ บทบาท และนโยบายที่ได้ตกลงกันไว้ และนอกราชการนั้นยังพึงอธิบาย

๑. ผู้บริหารจะต้องเข้าใจและสนับสนุนให้เกี่ยวกับความแตกต่างของชุมชน อีกทั้งจะต้องพร้อมที่จะเข้าร่วมกับชุมชนได้ในทุกโอกาส
๒. หัวหน้าศูนย์ในทางที่ไม่เพียงประสงค์ของแหล่งป่า จะเป็นปัญหาสำคัญหรือเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่ง ในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการบูรณาการการตัดสินใจร่วมกัน

๓. ในการเข้าร่วมของชุมชนหรือประชาชน ในเรื่องที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ จะต้องมีการฝึกฝนอบรมและเตรียมการ ก่อนพัฒนาครรภ์
๔. ผู้บริหารจะต้องเป็นบุคคลที่ยอมรับตนเอง และไม่ควรจะคาดหวังเกี่ยวกับผลที่ควรจะได้รับให้สูงเกินไป ใน การเข้าร่วมกับชุมชนแต่ละครรภ์

สำหรับ บрюซ (Bruce, 1971 : 6026-A) ได้วิจัยบทบาทของครูใน โรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับความล้มเหลวที่ชุมชน เขาได้พบว่า ความคาดหวังของ ทางโรงเรียนที่เกี่ยวกับชุมชน สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนที่จะมีส่วนร่วมกับทาง โรงเรียน สำหรับความคาดหวังของครูใน โรงเรียนประถมศึกษา ตามผลการวิจัยของ บрюซ (Bruce) มีดังนี้

๑. ครูให้เห็นความคาดหวังที่จะให้บุคคลองของนักเรียน ให้มีส่วนเข้ามาร่วม เกี่ยวกับ กิจกรรมหรือการวางแผนโครงการและการของโรงเรียนร่วมกัน
๒. ครูให้ผู้ห่วงที่จะให้ห้องอินส์ สังคม องค์การศาสนา ให้หันมาให้ความสนใจ เกี่ยวกับการเรียนรู้ การอบรมสั่งสอนเด็กให้มากยิ่งขึ้น
๓. ครูให้หุ้นส่วนที่จะให้การทำงานมีความคิด เกี่ยวกับระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และอย่างจะให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาทางอาชญากรรม เกิดความ
๔. ครูและบุคคลองมีความต้องการที่จะให้ครูใหญ่ มีพัฒนาหรือที่อยู่อาศัยอยู่ภายใน บริเวณโรงเรียน
๕. ครูใหญ่มีความเห็นว่าการสื่อความหมาย ระหว่างโรงเรียนกับชุมชนมี อุปสรรคอย่างหนึ่ง คือการที่ทำให้ความหมายของสิ่งหนึ่งสิ่งใดถูกเปลี่ยน แปลงไปจากเดิม อันเนื่องมาจากการถ่ายทอดข่าวหรือการส่งข่าวเกิด ความผิดพลาด

จากผลการวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วห้างของในประเทศไทย และจากทางประเทศไทยจะเห็น ได้ว่า ชุมชนมีความต้องการที่จะเข้ามามีบทบาทในการบริหารโรงเรียน และในหน้าของ เกี่ยวกับโรงเรียนมีความประสงค์ที่จะให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ใน การบริหารการศึกษา

ดังนั้นหากทั้งสองฝ่ายได้รับการสนับสนุนและรวมมือกันอย่างจริงจังแล้ว การจัดการศึกษาของท่องถินก็จะ เกิดผลดีตามความนุ่งหมาย และทรงทราบความต้องการของทั้งสองฝ่าย

